

ப ரி சூ

வெள்ளியங்காட்டான்

கலைமணி கல்வி டிரஸ்ட்

65, ராஜ வீதி, கோயமுத்தூர் - 641 001

பரிசு

வெள்ளியங்காட்டான்

இரா. நளினி

1/ 52 அரசமர வீதி,

ஆவராம்பாளையம், கோவை – 6.

முதற் பதிப்பு 1982

விலை ரூ. 5/-

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

அச்சிட்டோர் :

கலைமணி பிரிண்டிங் இண்டஸ்ட்ரியல் இன்ஸ்டிடியூட்
(கலைமணி ஸ்டூடன்ட்ஸ் பிரஸ்)

கோயமுத்தூர்-641 001

கவிஞரும் கலைமணியும்

முதுபெரும் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் அவர்கள் என் ப்புக்கும் அன்புக்கும் உரியவர்; நல்ல சிந்தனையாளர்; க்தறிவாளர். அழகுத் தமிழில் இனிமை தவழ்ந்திடக் ாத தரும் கவிஞர். நாங்கள் 1964 ல் கோவை தமிழ் த்தாளர் மன்றம் என்ற இலக்கிய அமைப்பை நிறுவி நடத்தி ேதோம். அப்போது இளைய தலைமுறையின் எண்ணங்களை ரியிடும் வண்ணம் சுமார் 50 கவிஞர்களின் கவிதைகளைத் குத்து வெளியிட்டோம். பல பிரபல கவிஞர்களின் தைகளையும் அதில் சேர்த்தோம். “எழுக! கவிஞ!” என்ற தக் கவிதைத் தொகுப்பில் சிறப்பிடம் பெற்றது கவிஞர் ள்ளியங்காட்டான் அவர்களின் “துணிவு” என்ற கவிதை.

கருத்தாழம் மிக்க அந்த எழுச்சிக்கவிதை இவ்வாறு சிற்று :-

ரழுவும் சாவும் உண்மைகள்; பிஞ்சு கனியாகிறது; கனி ரிர்கிறது! இதை நான் நன்கு உணர்ந்து கொண்டேன். ேவ எனக்கு இனி வாழ்க்கையில் அச்சமில்லை; ஆம்; எண்ணங்கள் உயர்ந்தவை. நான் ஒரு சிறு செடி ில் இளைப்பாறி அற்ப மகிழ்ச்சி எய்த மாட்டேன். திக்கும் சூரியன் என்னைச் சுட்டெரித்தாலும் சரி - எனக்கு ண்டியது கற்பகத்தருவின் நிழல் - அதை நான் அடைந்தே ேவன்!”

“இதோ! கடல்: நான் ஆழ் கடலில் மூழ்கி முத்தெடுக்கத் னிந்து விட்டேன். ஆழமான இக் கடலில் குதிக்கத் துணிந்து டேன். கரையில் நின்று கொண்டு, ‘நீ இறந்து விடுவாய்!’ ாக் கதறும் கோழைகளைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை!”

“என்னிடம் உள்ளது காண்டிபம்! அது வேறென்றுமல்ல ாது கவிதை வரையப்பட்ட ஏடுதான்! இந்த வில்லிலிருந்து

புறப்படும் சொற்களைகள் மூடர் மனத்திலே உ
மூர்க்கப் புலிகளைச் சங்கரிக்கும் !”

இப்படியெல்லாம் சொல்லி வந்தவற்றுக்கு முத்தாட
நான்கே வரிகளில் துணிவுமிக்க ஒரு மாவீரனாக ம. ப.
விடுகிறார் கவிஞர்.

“ தீட்டி வீசிடும் கத்திக் கெதிர் செலின்
தீமை நேரும் என் றுள்ளம் உணரினும்
நாட்டு நன்மையைக் கோரி யழைத்திடின
நகை முகத்துடன் தாங்கத் துணிகிறேன் !”

இந்த அருமையான கவிதையை கவிஞர் “ வேம ” முதலிய
நண்பர்கள் அடிக்கடி சொல்லி மகிழ்வதுண்டு. திரு. டாக்டர்
சாலை இளந்தீரையன் அவர்கள் இக் கவிதையை உருது
மொழியாக்கம் செய்வித்து ஒரு உருது மாத இதழில் வெளி
யிடச் செய்தார். இவரது முதல் கவிதைத் தொகுப்பான
“இனிய கவி வண்டு” ஒரு அற்புதமான கவிதைப் பூக்காடு.
சமுதாய மாற்றத்தை வரவேற்கும் கவிதைகளால் மலர்ந்தது
அது.

இது புதுக்கவிதையின் ஆட்சிக்காலம். இன்று அரசியலில்
ஆட்சியிலுள்ளவர்கள் கூட அறிஞர்களை வணங்கி ஆசிபெறல்
சாதாரண நிகழ்ச்சி. அம் முறையில் இன்றைய கவிஞர்கள்
‘கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான்’ போன்றவர்களைப் புரிந்து
கொள்வது நல்லது. எங்கோ தனியாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும்
இனிய நீர் கொண்ட சிற்றூறு போல, கொதிக்கும் வெயிலில்
குடை விரித்து விசிறும் ஒரு பசுமரம் போல கவிஞர்
வெள்ளியங்காட்டான் விளங்குகிறார். இவரிடம் புல்லும் கதை
சொல்லும். நெல்லும் பேசும். ஆலமரமும் அங்கு வரும் காற்
றும், சித்திரை வெய்யிலும், ஐப்பசி மழையும் கூட நமக்கு
அறிவுரை கூறும். குறிப்பாக மனிதாபிமானமே இந்நரலின்
சாராம்சம். சத்திய ஆவேசமே இதன் தாக்கம். இதுவே
‘பரிசை’ப் பற்றிய விளக்கம்.

இந்தப் 'பரிசு' நூலை என் அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் மரியாதைக்குமுரியவரும் மனிதாபிமானமும் தெளிந்த சிந்தனையும் அளவு கடந்த நிதானமும் வழிகாட்டும் தன்மையும் படைத்தவரும் கோவை இந்திய சோவியத் நட்புறவுக் கழகத் (இஸ்கஸ்) தலைவருமான கலைமணி நிறுவனங்களின் தலைவர் திரு எஸ். மணி அவர்கள் அச்சிட்டுள்ளார்கள். இது கலைமணி கல்வி அறக்கட்டளை கவிஞருக்குக் கொடுக்கும் பரிசு. இதன் மூலம் கலைமணி கல்வி அறக்கட்டளை, நூற்றுண்டுக் கவிஞன் பாரதியை உண்மையாகவே கௌரவிக்கிறது - ஒரு நல்ல கவிஞரை இனம் புரிந்து பாராட்டுவதன் மூலம். வாழ்க கவிஞர்! வெல்க கலைமணி கல்வி அறக்கட்டளை!

வ. உ. சி தென்வடல் மெயின் ரோடு }
தில்லைநகர் - கோயமுத்தூர்-26.

(ஒ-ம்) சக்திச்சுனல்
18-5-1982

துணிவு

பிஞ்சு நாட்பட முற்றிக் கனிந்ததும்
பிணைப்பு நீங்கி உதிர்ந்திடும் காட்சியை
நெஞ்சி லூன்றி உணர்ந்ததன் பின்புதான்
நீணி லத்தினில் வாழத் துணிகிறேன் !

அற்புதமான செடியின் அடியிலே
அடையும் ஆறுதல் அற்பமே யாதலால்
கற்பு கத்தரு நிழலை வேண்டியே
கதிர வன்வெப்பம் தாங்கத் துணிகிறேன் !

வீழ்ந்த போதி லிறந்திடு வாயென
வீணர் கூக்குரல் போட்டுத் தடுப்பினும்
ஆழ்ந்த கல்விக் கடலில்வெண் முத்துக்கள்
அடைய வேண்டிக் குதிக்கத் துணிகிறேன் !

ஆல காலம் படர்ந்தது வோவென
அனைத்து மேகமும் ஒன்று திரண்டுநன்
னீல வானம் முழுவதும் முடினும்
நிலவு மிழ்மதி யாகத் துணிகிறேன் !

முடர் தங்கள் மனமெனும் காட்டிலே
முர்க்க எண்ணப் புலிகள் எதிர்த்திடி
ஏடு தன்னையோர் வில்லென ஏந்தியே
இனிய சொற்களை எய்யத் துணிகிறேன் !

அருளி லாமல் பணத்தைப் பெருக்கிறோர்
அகத்து தித்து வளர்ந்து நிறைந்தபே
ரிருளெ லாமொன்று கூடினு மஞ்சிடா
தெரியும் நெய்விளக் காகத் துணிகிறேன் !

தீட்டி வீசிடும் கத்திக் கெதிர்செலின்
தீமை நேருமென் றுள்ள முணரினும்
நாட்டு நன்மையைக் கோரி யழைத்திடி
நகை முகத்துடன் தாங்கத் துணிகிறேன் !

—கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான்.
நன்றி :- (எழுக ! கவிஞ ! ! - தொகுப்பு)

ஆன்மீகம்

பரா, அபரா என வித்தைகள் இரண்டு. பரா ஆன்மீக வித்தை; அபரா வெறும் சாப்பாட்டு வித்தை. பரா, தேவயானம்; அபரா, பிதுர்யானம், எனவும் சொல்லப்படும். யானம் எனின் ஆன்மீகத்தை அடைவதற்கான நெறிமுறைகள்.

ஆத்மா, ஓம், பிரணவம், பிரம்மம் என்பன ஒரு பொருளைக் குறித்து வந்த சொற்கள். தேவயானம், ஆத்மாவை அறிந்து அடைந்து ஆனந்தப்படுவதற்காக அமைந்த மார்க்கம். பிதுர்யானம், என்பது தொன்றுதொட்டின்றுகாறும் மக்கள் நடைமுறையில் உள்ள கோவில் குளம், பூசை, தோத்திரம் விழா முதலிய பாவனை விவகாரங்கள் தாம்; வெறும் சாப்பாட்டு வித்தைதான் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளாமலேயே இருக்கிறோம்.

ஆத்மாவை அறியும் வழியை, உபநிசத் காலத்திலேயே மற்ற — ஆரியரல்லாத — மக்கள் அறியாவாறு மறைக்கப் பட்டது. விக்கிரக ஆராதனையெனும் அபரா, — (அதாவது) பிதுர்யான மார்க்கத்தைத்தான் புராண, காவிய தோத்திரங்கள்வாயிலாக வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. ஐயமிருந்தால் சாந்தோக்கிய உபநிசத் எட்டாம் அத்யாயம் பார்த்து அறிக.

மும்மலம்: காமம், வெகுளி, மயக்கம். இவை ஒரு மனிதனின் உட்பகைகள்; சத்வ, ரஜஸ், தமஸ்: முக்குணங்கள்.

ஆற்றல்சால் அறிவுள்ள ஒரு மனிதன், மும்மலங்களை வென்றெடுத்து சத்வ குணம் ஒன்றினை மட்டும் மேற்கொண்டொழுகி, உற்றநோய் நோன்றுயிர்க்குறு கண் செய்யாது சத்தியத்தை நோக்கி வாழ்க்கையை இயக்குவதே தேவயானம். இதிலிருந்து அவன் பெறுவது சிரேயஸ். அதாவது அழியாத புகழ்; இதுதான் ஆன்மீகம்; அமரன் எனத் தன்னுயிர் தானறப் பெறும் தெய்வீக நிலை.

இந்த ஆன்மீக தத்துவத்தை உபநிசத்களிலன்றி (தாசோபநிசத்) வேறு எங்கும் காண இயலாது. உபநிசத்கள் பலவாகி — மக்களைக் குழப்பி விடப்பட்டுள்ளன; மக்களை பேதிக்க வைத்துள்ளன என்று சொல்ல வேண்டியுள்ளது. ஐயமிருந்தால் நாராயணோபநிசத்தைப் பார்த்தறிக! இது நிற்க.

‘மதம்’ எனும் சொற்பொருள் கொள்கை என்பது தவிர வேறில்லை; ஆன்மீகமற்ற — வயிரம் பற்றாத மரம் வேலைக்கு உதவாதது போல, — வெறும் வழிபாடுகள் மட்டும் வைத்துக் கொண்டுள்ள மதம் வெள்ளை மரம் தான். அதற்கு ஆளுமை கிடையாது என்பதை நம்மக்கள் இனியாகிலும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

“ உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகி னுலகத்தா
ருள்ளத்து ளெல்லா முளன்.
தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானே யேனைய
மன்னுயி ரெல்லாம் தொழும். ”

— திருக்குறள். திராவிட மதம்.

“ அத்ருஷ்டோ த்ருஷ்டா அஸ்ருத: ஸ்ரோதா
அமதோ மந்தா அவிஜ்ஞாதோ விஜ்ஞாத;
நான்யோ அதோ அஸ்தி த்ரஷ்டா, நான்யோ
அதோ அஸ்தி ஸ்ரோதா, நான்யோ அதோ
அஸ்தி மந்தா, நான்யோ அதோஸ்தி விஜ்ஞாதைஷ த
ஆத்மா அந்தர்யாம் — யம்ருதோ அதோன்ய
தார்த்தம் ”

அவர் காணப்படாமல் காண்பவர், கேட்கப்படாமல் கேட்பவர், நினைக்கப்படாமல் நினைப்பவர், அறியப்படாமல் அறிபவர்; அவரைக் காட்டிலும் வேருகக் காண்பவர் இல்லை; அவரைக் காட்டிலும் வேருகக் கேட்பவர் இல்லை; அவரைக் காட்டிலும் வேருக நினைப்பவர் இல்லை; அவரைக் காட்டிலும்

வேருக அறிபவர் இல்லை; அவர்தான் உன்னுடைய ஆத்மா, அந்தர்யாமி, அழிவற்றவர், மற்ற எல்லாம் அழிவுள்ளது.

— ப்ரு. உபநிசத். வைதிகமதம்.

‘மனிதனுடைய இருதயத்திலேயே ஆண்டவன் இருக்க வெளியில் கல், செம்புருவங்களை வைத்து வணங்குவது கண் மூடித்தனம்’

— குரு நானக் சீக்கிய மதம்.

“சத்தியத்தை நாடிக் கொள்வது, அசத்தியத்தை ஓடத் தள்ளுவது, சத்தியத்தில் நிலைபெற்று நின்று நிலையுறுத்துவது (ஸ்மாராக, வாரக, தாரக), இம் மூன்றும் உடையவனே ஆன்மீக ஞானகுரு.”

— மகாவீர், சமண மதம்.

“தன் மாமிசத்திற்கென்று விதைக்கிறவன் மாமிசத்தினால் அழிவை யறுப்பான்; ஆவிக்கென்று விதைக்கிறவன் ஆவியினாலேயே நித்ய ஜீவனை அறுப்பான்.”

“அழிவுள்ளதாகிய இது அழியாமையையும், சாவுக் கேதுவாகிய இது சாவாமையையும் தரித்துக் கொள்ளும் போது மரணம் வெற்றியால் விழுங்கப்பட்டது.”

— பைபிள், கிறிஸ்துவ மதம்.

“நல்லதைக் கேட்டும் எவனொருவன் அதற்கு உதவ வில்லையோ, கெட்டதைக் கேட்டும் எவனொருவன் அதைத் தடுக்க வில்லையோ அத்தகைய ஒருவன் என்றும் நம்முடையவனாகான்.

சிறு குழந்தைகளிடம் எவனொருவனுக்கு உள்ளார்ந்த அன்பில்லையோ, முதுமகளையும், எவனொருவனுக்குப் புகழ் இல்லையோ அத்தகைய ஒருவன் என்றும் நம்முடையவனாகான்.”

— புனித குரான், இஸ்லாம் மதம்.

“குறைவற்ற பேரறிவு, குறைவற்ற சமுதாய நீதி, குறைவற்ற கோட்பாட்டுச் சுதந்திரம்! இம் மூன்றும் யூத சமுதாயத்தின் உயிர் நாடிகள் ”

— ஆல்பிரெட் ஐன்ஸ்டீன், யூத மதம்.

ஆம்! இவ்வெல்லா ம த ங் க ளு ம் சொல்லளவில் ஆன்மீகத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. ஆயின், நடைமுறை வாழ்க்கையில் இன்று ஆன்மீகம் மக்களை விட்டு வெகு தூரம் விலகிப் போய் விட்டது. ஆன்மீகமே தெய்வீகம் என்பது மறந்து போய் வெறும் பாவனைகளில் உலகம் அமிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

உலகில் தற்போது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சர்வ நாசங்களுக்கும் காரணம் ஆன்மீகம் பற்றி சரிவர விளக்கப் படாததே என்று சொல்லாமலிருக்க இயலாது. புதிர் போட்ட வாறு இவ்வான்மீகம் கேன, முண்டக, கட, மாண்டுக்கிய, சாந்தோக்கிய, பிருகதாரண்ய உபநிசத்துகளில் மட்டுமே மிக மிக உன்னிக் கற்று உணரத்தக்கவாறு சிதறிக் கிடக்கின்றன. வேறு எந்த நாட்டு மத மொழி இலக்கிய நூல்களிலும் ஆன்மீகம் தனித் தத்துவமாக விளக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூற இயலாது என்று கருதுகிறேன்.

உதாரணமாக, ‘எவர்கள் கர்மமாகிய அவித்தையை (மட்டும்) உபாசிக்கிறார்களோ அவர்கள் (சம்சாரமாகிய) காரிருளில் புகுகின்றனர். எவர்கள் தேவதைகளின் உபாசனையாகிய வித்தையில் (மட்டும்) ஆசை வைத்தவர்களோ அவர்கள் இன்னும் அதிகமான காரிருளில் புகுகின்றனர்’ என்றும்,

இந்த ஆத்மா (பிரம்மம்) ஹ்ருதயத்திலுள்ளவன் இச் சொல்லின் அமைப்பே, - ஸ வா ஏஷ ஆத்மா ஹ்ருதி தஸ்யைத- (ஹ்ருதி - அயம்) ஹ்ருதயத்தில் இவன் உள்ளன் என்று குறிக்கும். ஆனதுபற்றியே இது ஹ்ருதயம் எனப்பட்டது என்றும்,

‘ஏஷ ஆத்மேதி ஹோ வாச, ஏத - தம்ருத - மபய - மேதத் ப்ரம்மேதி; தஸ்ய ஹ வா ஏதஸ் ப்ரஹ்மணோ நாம சத்ய மிதி.’

இது தான் ஆத்மா; இதுவே (அமிர்தம்) அழிவில்லாதது, (அபயம்) பயமில்லாதது, இதுவே ப்ரம்மம், இந்த ப்ரம்மத்தின் பெயர் சத்தியம். என்றும் கூறப்படுகிறது

சிந்தித்துப் பார்த்தால் சத்தியம் ஒன்றன்றி நமக்குப் புறம்பான எந்த உலகிலும் தெய்வ மென ஒன்றும் இல்லை யென்பது தெளியக் கிடக்கிறது. நமக்கு இது இவ்வாறென எடுத்து விளக்கப்படாததேன்? முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் நமது பாரத பூமியில் எவ்வாறு வந்து புகுந்தனர்? முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களை வைத்துக் காலாகாலமும் போற்றிக் கொண்டிருக்க நாம் அந்த அளவுக்கு என்ன பாவம் செய்து விட்டோம்; ஏன் நமக்கு இவ்வளவு பெரிய தண்டனை? கேட்கத் தோன்றுகிறதே.

‘ஆத்மா’ அன்றித் தெய்வமென வேறொன்றில்லை யென்று ஒரு சில உபநிசத்துகள் புதிர்கள் போட்டேனும் (தென்னாலி ராமன் சித்திரம் போல்) சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது, நாராயணோபநிசத்தில்,

‘ஏவா நோ தூர்வே ப்ரதனு ஸகஸ் ரேண சதேனச |
யா சதேன ப்ரத னோஷி ஸகஸ் ரேண விரோஹஸி |
தஸ்யாஸ்தே தேவீஷ்டகே விதேம ஹவிஷா வயம்’.

‘நூற்றுக் கணக்கான அரும் பெடுப்பவளும், ஆயிரக்கணக் காக வளர்பவளும் இஷ்டதேவதையாகப் பூஜிக்கப் படுபவளு மான அப்படிப்பட்ட அறுகம் புல்லாகிய உனக்கு ஹவிஸைக் கொண்டு நாங்கள் ஆராதனை செய்வோ மாக’, இவ்விதம் ஏன் எழுதப்பட்டது?

அறுகம்புல் இங்கு தெய்வ அந்தஸ்தைப் பெறவே பயிரா கிய சத்தியம் சிறுகச்சிறுகச் சிறுகித் தேய்ந்து நாடும் மக்களும் நலிவுற்றனர். உருவ வழிபாடு பெருகி உண்மை வழிபாடு அறவே அற்று ஆன்மீகராகி ஆளுமை செய்யாது ஆசாபாசங் களுக்கு அடிமைகளாகிச் சீரழிவோராயுள்ளோம்; பேசத் தெரியாதவர்களாகவுள்ளோம்.

அறிவு சால் புலவர் பெருமக்களே! இந்த அறுகம்புல்தான் என்னை இந்த நூல் எழுதத் தூண்டியது. அறுகம் புல்லும் ஆலாமரமும் தெய்வங்களல்ல; பஞ்சபூதங்களும் தெய்வங்களல்ல; அவற்றிலிருந்து வெளிப்படும் சக்திகளும் தெய்வங்களல்ல; 'தத்வமஸி' அதுவே நாமான-அவைகளின் சாரமாயுள்ள மனிதனின் இருதயத்தில் அடங்கிய சத்தியமே தெய்வம் என்பதை விளக்கவே 'பரிசு' என்ற இந்நூல் எழுதியுள்ளேன்.

படித்துக் குறைகளையாவது சுட்டிக் காட்டுங்கள் எக் காரணம் கொண்டும் இருட்டடிப்பு செய்யாதீர்கள், தயவு செய்து! ஆம் சத்தியமே தெய்வம்.

வணக்கம்.

— ஆக்கியோன்

முதற் பகுதி

காலை யநும்பிப்

மருந்து

பூழ்க்கால் அன்ன செங்கால் உழுந்தின்
ஊழ்ப்படு முதுகாய் உழையினம் கவரும்
அரும்பணி அற்சிரம் தீர்க்கும்
மருந்து பிறிதில்லை, அவர்மணந்த மார்பே.

— அள்ளூர் நன்முல்லைபார்

பார்கு

1. ஆலும் அறுகும்

ஆலொன்றும், அறுகொன் றும்மற்
றனுதின மமைந்தன் பாகப்
பாலொன்றிப் பழமு மொன்றிப்
பசியொன்றிப் பருகல் போன்றே,
நூலொன்றி நுகர்ந்த யாவும்
நுவலவும் கேட்க வும், மெய்ம்
மேலொன்றிப் புளகம் போர்க்க
மிகமிக மகிழும் நாளும்!

‘கூனுடம் பெ’ன்ற போதும்
‘குருடெ’னப் பிறந்த போதும்
ஊனுடம் போடி ருந்தும்
ஊமையாய்த் திரிந்த போதும்,
தானிட மின்றித் தங்கித்
தரணியி லொன்றி வாழும்
மானுடப் பிறவி மட்டும்
‘மகத்தான தென்பர்’ மாந்தர்!

‘ பாரொரு பற்று யுற்றுப்
 பசுமையாய்ப் பரவி யுள்ள
 வோரறி வுயிர்க ’ ளென்றே
 வொதுக்கின ராலே நம்மை!
 யாரெவ ராகத் தத்தம்
 ஐயறி வைக்கொண் டிங்கே
 வோரறி வுயிர்நா மின்றி
 யுயிர்வாழ்வோ’ ரெனுமா மப்புல் !

எண்ணில வாயி ருக்கும்
 எழில்கிளி, மயில், கு யில்கள்;
 கண்ணினைக் கவரக் காணும்
 கருங்குரங் கணில்வெள வால்கள்;
 விண்ணினை யிடிக்க நீண்டு
 விரிந்துவெண் விழுது வீழ்த்தி
 மண்ணினை மகிழப் பண்ணும்
 மகத்தான மரமவ் வாலே!

பட்டன்ன வுடல், பட் டாணிப்
 பருப்பன்னப் பளிச்சி டுங்கண்,
 நட்டன்ன மொச்சைக் கொட்டை
 நாசியும், நாலு கால், வால்,
 ‘ ஒட்டெ’ன்ன வயிற்றைப் பற்றி
 யுள்ளதன் குட்டி யோடு—
 ‘ சிட்டெ’ன்னத் தாவிச் செல்லும்
 சிங்காரக் குரங்குக் கில்லம் !

மந்தையாய் மாடு கன்று
 மனமாறப் பரவி மேய்ந்து,
 விந்தையா யுச்சி வேளை
 விரும்பிநீர் வேட்கை தீர்த்துப்
 பந்தியாய் வந்து தங்கிப்
 பகலவன் மேற்கே சாய்ந்தால்,
 வந்தியா நிற்கு மாலை
 வாயார வாழ்த்திச் செல்லும்!

‘வீரமும் கருணை யும், வெவ்
வேறென விளம்பா தொன்றிப்
போரெனின் புறங்கொ டாதும்
புகழெனி னறங்கெ டாதும்,
பாரினைப் பரிந்தாய்ந் தாளும்
பண்பின ராட்சி யுற்ற
ஆரென’ வொழுகு மாலின்
உளத்தில்தோ யூட்டிற் றப்புல்!

அகக்காழ்கொள் ளாத அந்த
ஆலைப்புல் லொருநா ளண்டி,
முகக்காழ்கொண் டுள்ள மோன
முனிவன்போல் முகம்ம லர்ந்து,
‘சுகக்காழ்கொண் டுள்ள ஆலை!
சுத்தசன் மார்க்கத் தில், ஆன்
மிகக்காழ்கொள் ளாதுள் ளாய்நீ
மேதகு புகழ்மே வாதே!

‘மரம்பற்றி மறைந்தாங் குள்ள
மாபெரும் சீவான் மாவும்
உரம்பற்றிக் கொள்ளா தாயின்
உயர்கதி பற்று’ தென்பர்;
பரம்பற்றித் தவம்செய் தேனும்
பாரிலே பயன்பற் றற்காம்
வரம்பற்றி னன்றி, வாழ்வு
வனப்புற்ற தாகா தன்றோ?

தேக்கில் தேவ தாரித்
திறத்தவுன் னினத்தோ ரெல்லாம்
நாக்கிலே நரம்பில் லாமல்
நகைத்தெள்ளக் கண்டேன் நானுன்
நோக்கினி லோர்ந்து கொள்ளும்
துட்பமும் காணேன்; நோலாப்
போக்கினைப் பார்த்தென் னுள்ளம்
பொங்கிற்’றென் றுரைத்த தாம்புல்!

உற்றுழி யுதவி யாய்த்தன்
 னுடனொட்டி யொழுகும் புல்லின்
 சொற்றுளி யளவிற் றேனும்,
 'சுருக்கெ'னத் தைக்கச் சோர்ந்தே
 'எற்றிழி வொழித்து நானிங்
 கேற்றமுற் றிருப்ப' தென்று
 சிற்றுளி பட்ட கல்போல்
 சிந்தைசீ ரற்ற தன்றே.

திட்டமா யோர்ந்து வந்து
 தெரிவித்த புல்சொல் தேரின்,
 'விட்டமா யிருக்கத் தக்க
 விதியின்றி, விளங்கும் வீட்டுச்
 சட்டமா யிருக்கக் கூடச்
 சத்தின்றிச் சார்ந்த சன்மம்
 மட்டமாய் விட்ட' தென்றே
 மனம்வெந்து மாழ்கிற் றன்றால் !

2. புறக்கணிப்பு

புல்லையும், ஆலை யும்நூற்
பொருளாகக் கொண்டு, போற்றும்
முல்லையின் மணத்தில் முழக்கி
முந்திரிச் சுவைதோய்த் தென்ன
நல்லதோர் காவி யத்தை
நயந்துநா னெழுதும் நேரம்,
தொல்லையா யென்முன் தோன்றித்
தொழலானாள், தோகை யல்லி!

“காவியம் வரைய’ வல்லோன்
கவிதையில் காட்டக் கற்றாங்
கோவியம் வரைய வல்லோன்
உருவத்தில் காட்ட, ஆடே
ஆவியும் பெற்றாங் குற்றிங்
காடவர் தமையாட் கொள்ளும்
தேவியே! குடிசை காணுன்
திருக்கோயி லிதுவன்” நென்றேன்.

“மாயனை, மஞ்சி னூடே
மறைந்தவான் மதிய மன்ன
தூயனை, தோகை மார்தம்
துயில்தொலைத் தலைக்கும் தோலா
வாயனை வணங்கி, வாய்த்தேன்
வார்ந்திடி னார்ந்து செல்லும்
ஈயென வந்தே னுக்கிங்
கிடமில்லை யெனலா மோநீர்?

பலவின், நற் கதலி, மாவின்
பழங்களைப் பிழிந்த சாற்றில்
நலிவினைந் தீர்க்கு மாநெய்,
நறுந்தண்தே னளவாய்ப் பெய்து
நிலவினி லருந்த லொத்தென்
நெஞ்செலா மினிக்கச் செய்யும்
புலவ! நின் னடித்த லம்பும்
பொழிலிது போது” மென்றாள்.

“குளங்களி கொண்ட லர்ந்த
கோகனம், குவளை கோத்துக்
களங்கொளும் வீரம் கூடக்
காதலாய் மாறக் கண்டா
ருளங்கொளும் முகம், கண் ணோடிவ்
வுடலெழிற் கொப்பொன் றில்லா
இளங்கிளி யிருப்ப தற்கோ
ரிலவேனு மிலையே யிங்கே!

தோடலைத் தியங்கும் வாட்கண்,
தொடியலைத் திடுங்காந் தள்கை,
ஈடலைத் தியங்கும் வஞ்சி
யிளங்கொடி யிடம்ப டாநீர்க்
கோடலைத் தியங்கும் கீற்றுக்
குடிலிதில் படரக் கூடின்,
வீடலைத் தியங்கும், ஊரில்
வீதிகள்! விதியிஃ” தென்றேன்.

“தற்குறித் தனமெ னும்புல்
தரைதனைக் கழனி யாக்கிக்
கற்குறைத் திடுமா னோடும்
கவின்தமிழ்க் கால்வாய் நீரால்,
நெற்குறித் துழைத்து நானும்
நிலைப்பயிர்க் கவிதை நெய்தற்
‘கெற்குரைத் தருள்க’, வென்றேற்
றிங்குவந் திருப்ப” தென்றாள்.

“கொம்பெனக் கொண்டி ரண்டு
கொய்யாப்ப ழங்கள் கொண்டு,
செம்பொனால் வார்த்த சிற்பம்
சீவனுற் றுங்குற் றென்னை
வம்பினில் மாட்டி வைத்து
வருத்தாதே! ‘வலிந்து முங்கிற்
கம்பினைப் பாட வைத்தான்
கவிதையைக் கம்ப’ னென்பார்.

“எண்ணிடி னுடன்பி றப்பென்
 றெவருமே யின்றி நீயிம்
 மண்ணினிற் பிறந்து, ‘மானி
 மாதெ’ன மலர்ந்தாய்! மற்றென்
 கண்ணைக்கேட் டிருந்தால் கூடக்
 களைந்தீவேன்; கவிதை பாடப்
 பெண்ணுக்குக் கற்பிக் கின்ற
 பேறுநான் பெற்றோ னன்றே!

கொல்லையில் குழிசெய் தூன்றிக்
 கொழுந்தோடிப் படர வுள்ள
 முல்லையும் பழந்த ராது!
 முந்திரி மலர்த ராது!
 சொல்லையுன் முத்துப் பல்போல்
 சோடித்துக் கவிதை செய்யும்
 தொல்லையில் மாட்டிக் கொண்டேன்
 துயருக்கா ளாகின் றுய் நீ?

ஊணையே வொருநாள் நீக்கி
 உபவாசத் துடனு முற்றவ்
 வாணியை வரவழைத்துன்
 வாய்தனைத் திறந்து காட்டின்,
 ஆணியால் வாணி, நாவில்
 அட்சரம் பதித்தா லன்றே
 கோணியில், கவிதை யாத்துக்
 கொட்டலா மெனுங்கூற் றுண்டு!

அரவிந்த மாய்நீ, யாசை
 யளியாமோ ராணுக் காட்பட்
 டிரவுந்தான், பகலுந் தான்மற்
 றிருவரு மிரண்டற் றென்றிப்
 பரவும்நன் மழலை மக்கள்
 படைப்பின்பம் பாழ்பண் னாதே!
 கரவுந்தான், கவிதை யுந்தான்
 கற்பிக்கும் கலையன்” றென்றேன்.

3. பறவைகளின் பரிவு

காலையைக் காட்டப் பூத்துக்
கவினொளி செய்து கண்ணாய்
மாலையைக் காட்ட மாய்ந்து
மறைகின்ற மாயோற் கன்றிச்
சாலையைச் கூட்டிச் சார்ந்து
'சாயா'விற்போன்சாற் றும், நூல்
வேலையைக் காட்ட வேளை
விரும்புமா நிலைவே றிங்கே!

கல்லினும் வலிய நெஞ்சில்
கபடம்பொய்க் கனிவு காட்டும்
புல்லின்சொல் கேட்ட ஆலின்
புலனெல்லாம் பொன்றிப் போகக்
கொல்லனின் துருத்தி யொப்பக்
குடிகொண்ட பெருமூச் சோடும்
சொல்லென ஆடா மல்மெய்
சோர்ந்துபோ யிருந்த தன்றே!

காக்கையப் புல்சொல் லோர்ந்து
கருத்தூன்றிக் கரைந்து காத்தே
யாக்கையின் நிறத்தி லொத்த
அறிவுசால் குரங்கின் பால்போய்,
'நோக்குக நண்பா! வுற்றிந்
நுண்ணிய அறுகின் நூக்கும்
நாக்கினின் ரொழுகும் நஞ்சால்
நலிகின்ற தாலின் றெ'ன்னும்!

'மரங்களி லெல்லாம் நல்ல
மர'மென ஆலின் கண்வாழ்
குரங்கொடு கொக்கு, மைனாக்
குருவிக ளுணர்ந்து கூட
இரங்கிய நெஞ்சி னோடும்
இதயமு மெரிந்து புல்லின்
தரந்தனை மிகவும் தாழ்த்தித்
தான்வையத் தொடங்கிற் றன்றே!

‘பழுதின்றி நிலத்தில் பாடு
பட்டவன், பயிருக் காக
வுழுதொன்ற இட்ட நல்ல
வுரமதைத் திருடும் புல்தான்,
வழுதுன்று மாறு வைத்து
வணங்கவே செய்வ தற்காய்
விழுதொன்று மாலுக் கின்று
வேதனை விளைத்த’ தென்னும்.

‘பல்வேறு விதமிங் குள்ள
பறவைபட் சிகளுக் கெல்லாம்
இல்வேறு கிடையா திந்த
எழில்மர மன்றி; யென்றும்
சொல்வேறு செயல்வே றுன
சுயநல அறுகின் சூழ்ச்சி
வில்வேறின் றம்பைத் தொட்டு
விடுமாரு யுள்ள தெ’ன்னும்.

உடல்தனை மண்ணிற் குள்ளே
ஒப்பமா யொளித்துக் கொண்டு
படல்போன்று படர்ந்து யர்ந்து
பசுமையாய் வாழும் புல்லைக்
குடல்பசி யாற்ற வந்தக்
குதிரையே குறைத்தால் கூட
நடல்செய்த தென்ன நான்கு
நாட்களில் நீளு’ மென்னும்.

‘நீரையும் நிலத்தை யும்தான்
நெறியின்றித் தனதாய்க் கொள்ளக்
கோரையின் குடிகெ டுக்கும்;
கொள்ளெள்ளைக் கொல்லும் : துன்றி
ஏரையும் எதிர்க்கும்; ஈர்க்கும்
எருதின்கால் மிதியில் சிக்கிச்
சீரையே இழந்த போதும்
செயல்திறன் குறையா தெ’ன்னும்!

வெயிலுக்கு நிழலில் வீற்று
 விரும்பவே கனிக ளார்ந்த
 குயிலுக்கு மட்டும் உள்ளம்
 கொதித்தது, கூடாக் காக்கைச்
 செயலுக்குச் செவிகொ டாது
 சிந்தைநொந் திருந்த தங்கே,
 புயலுக்குப் பலியாய் விட்ட
 புதலென்னப் பொலிவில் லாதே!

‘கோலுக்குக் கோலம் கூட்டக்
 கொழுந்திலை கோத்துக் கொண்டு
 சூலுக்குள் ளாகித் தின்னச்
 சுவையான கனிகள் நல்கும்
 ஆலுக்கொன் றுற்ற தாயின்
 அனைத்துக்கு முற்ற தாகும்;
 காலுக்குக் கண்காப் பென்னக்
 காப்போமிவ் வாலை’ யென்றே,

கட்சிக ளாகி மக்கள்
 களங்கண்டு பேசல் போன்று
 பட்சிக ளெல்லாங் கூடிப்
 பாங்காகப் பேசப் பார்த்து,
 வெட்சியைச் சூடிச் செல்லும்
 வீரர்,கள் ளார்ந்தெழு முந்தே
 அட்சியும் சிவந்தார்த் தென்ன
 ஆர்த்தது வரிவண் டன்றே!

ஆலையும் அறுகை யும்சேர்த்
 தருமைப்பாத் திரங்க ளாக்கி
 நூலையுண் டாக்க நொந்து
 நோற்கின்ற போதும், நோக்கார்
 வேலையைக் கொடுக்கத் தேநீர்
 வேண்டியே வருதல் கண்டுச்
 சாலையைப் பார்த்துச் சற்றே
 சஞ்சல மீடைந்தேன், நானே!

4. எதிரும் புதிரும்

11

கள்ளாரும் கமலங் கண்டு
களிவண்டு மதுவுண் டென்ன,
அள்ளார்நன் முல்லை யாரின்
அருந்தமிழ்ப் பாவி லன்றும்
உள்ளாறு முவப்போ டொன்றி
உறிஞிடும் பொழுதங் குற்றுப்
புள்ளாரும் கூந்தல் பொன்மான்
புகுந்தாள், புன் முறுவல் பூத்தே!

“அடைநோகப் பூத்த லர்ந்த
அரவிந்த மனைய வொண்கண்
கடைநோக வழியைக் கண்டும்,
கனக்கும்பைங் குரும்பை தாங்கா
திடைநோகக் குழிமே டேறி
யிறங்கியே நடந்து வந்தும்,
துடைநோகு மாறிங் குற்றும்
தோகையே துயரோ ராதே!

“ஒளிக்கொன்றும் முத்துப் பல்,கை,
யுவக்கவே காட்டிக் கூப்பும்
கிளிக்கின்று வந்தால் குந்தக்
கிளையுண்டென் றுரைத்தோர் தான்யார்?
அளிக்கென்றும் மதுநல் காமல்
அந்திப்போ தலர்ந்த அல்லீ!
களிக்கின்ற விதமிங் குற்ற
காரண மதுயா” தென்றேன்.

“யோசித்துப் பார்த்தே னூன்றி,
ஊனுறக் கம்விட் டின்றும்!
யாசித்து வந்தே னுக்கன்
றகம்நனி மகிழ, ஆண்பெண்
நேசித்து வாழும் வாழ்வென்
நினைவிலே பதித்தீர்; நேரத்
தேசத்தில், ‘கவிஞர் வாக்கே
தெய்வவாக்’ கென்பர், தேர்ந்தோர்!

சேற்றுக்கஞ் சிச்சார்ந் தொன்றிச்
 செழிப்பான வேலி யில்மேய்ந்
 தீற்றுக்கோ ரிரண்டு குட்டி
 யீன்றிடும் வெள்ளா டென்னக்
 கூற்றுக்கா ளாகும் முன்நான்
 கூடியும் முடனே வாழ்ந்து
 மாற்றுக்கு மக்கள் செல்வம்
 மகிழ்ந்திடப் பெறவந் துள்ளேன்.

கல்லொடு மண்மே டிட்டுக்
 காத்திடும் கரைகூ றிற்றும் :
 'மெல்லச்செல் லாதே! சற்று
 மெல்லச்செல்' லென்று. மேலும்
 புல்லிச்செல் லும்போ தாறு
 பொசுக்கெனப் பொருதி டித்துக்
 கெல்லிச்சென் றதுவாம் மேட்டைக்
 கெக்கலி கொட்டிக் கொண்டே!

மருவாயும் வண்டா வீர்நீர்!
 மணங்கமழ் மலரா வேன்யான்!
 உருவாயும் உயிரா யும்நாம்
 உளமொரு மித்து வாழ்ந்தால்,
 கருவாயும் மகவா யும்கண்
 களித்திடப் பெறலாம் பிள்ளை!
 திருவாயும் மலர்ந்து தீரத்
 தெளிவித்து விட்டீர் நீரே

காலையில் கடுகிச் சென்று
 கவின்மிக நதிநீ ராடி
 மாலையும் கையு மாய்நான்
 மணமக ளாய்வந் துள்ளேன்;
 சோலையில் குயிலே வேதச்
 சூத்திர மோதும்! நீரிந்
 நூலையென் கழுத்தில் கட்டின்
 நுமக்குநான் மனைவி யானேன்.

ஆட்டையுண் டாக்கும், ஆண்பெண்
 ஆடுகள் கூடி! யாங்கே
 மாட்டையுண் டாக்கும் மாடும்!
 மரம்மட்டை சந்து பொந்தில்
 கூட்டையுண் டாக்கும் சின்னக்
 குருவிகள் கதையு மிஃதே!
 வீட்டையுண் டாக்கும் நாமேன்
 வீண்செய்ய வேண்டும் நம்மை?

நேற்றுநீ ரெண்ணிச் சொன்னீர்:
 நோர்த்தியென் றதைநா னோர்ந்தின்
 நேற்றுவந் துள்ளேன்; வேரு
 யினியிதில் மாற்ற மில்லை!
 சீற்றமோ, செருக்கோ இன்றிச்
 செப்பினேன் திறந்து சிந்தை!
 போற்றவே தாலி யேற்றின்
 போடுவேன் மாலை, ' 'யென்றாள்

கயந்தவம் செய்து பெற்ற
 கவின்மிகு கமலச் செவ்வாய்
 நயந்தவம் செய்து பெற்ற
 நாவின் தே னருந்தி நானும்,
 வியந்தவ னானேன் கொல்லோ!
 விடையது வேறு காணப்
 பயந்தவ னானேன் கொல்லோ,
 பலிபீட ஆடாய்ப் பார்த்தே!

“ஏவொன்றும் சொற்க ளின்றென்
 இதயத்தில் பதிய வே,வாய்
 நாவின்று வில்நா னாக்கி
 நலிவொன்றத் தொடுத்து விட்டாய்!
 ‘போ’வென்று புகன்ற தன்றிப்
 ‘போய்விட்டுத் திரும்பி நாளை
 வா’வென்ற வாய்ச்சொல் லுண்டோ!
 வனிதைக்கிஃ தடுக்கும் சொல்லோ?

தலையாலே கமழப் பூத்துத்
 தனிப்புக மெய்தும் முல்லை!
 இலையாலே கமழச் செய்திங்
 கெழில்துளா யேற்ற மெய்தும்!
 சிலையாலே எழிலைப் பெற்றென்
 சிந்தைநோய் செய்யும் செல்வீ!
 விலையாலே யெய்தற் கேலா
 வித்தையிக் கவிதை யொன்றே!

வெண்மைகொண் டிருந்தி யற்கை
 விளைவினை விரும்பி யாய்ந்தவ்
 வுண்மைகொண் டென்னு முள்ளம்,
 ஒழிவிலாக் கல்வி, கேள்வி;
 திண்மைகொண் டச்சம் தீர்ந்தித்
 தேசத்தின் மீதிற் பாச
 வண்மைகொண் டுள்ளோர் வாயில்
 வழங்குஞ்சொல் கவிதை, '' யென்றேன்.

பொழுதுகோ லங்கொண் டன்று
பூத்திடப் புகழ்ந்து குந்தி,
விழுதுகோ லங்கொள் ளாலின்
விருத்தாந்தம் விளங்கச் செய்தற்
கெழுதுகோல் கையிற் கொண்டென்
னிதயத்தை யியக்குங் காலிக்
கழுதுகோ லங்கொள் பொன்னன்
கடிநாயாய்க் காட்சி தந்தான்.

“அரும்பெனும் பருவம் மாறி
அழகுப்போ தெனம லர்ந்த
கரும்பினைக் கைப்பிக் கும்சொல்
கன்னியைக் கவரக் கற்ற
சுரும்பெனும் விதம்நீ யூரில்
சுதந்திரச் சூரன் மாயா!
நிரம்பின மீன்கூழ் வான்கண்
நிகரிலாப் பிறைநேர்ந் தாற்போல்!

அச்சிலே வார்த்த மைத்த
அழகன்நீ யாக வேதம்
கச்சிலே மறைத்து வைத்த
கவின்கோங்கு மலர்மேல் காணக்
குச்சிலே கோலங் கொண்ட
குமரியும் கொள்வ துன்னை!
மச்சிலே கோலங் கொண்ட
மங்கையும் மதிப்ப துன்னை!

தோற்றமொன் றிதுயிவ் ளூரில்
தோகையர் கண்ணில் தோன்றும்!
தேற்றமொன் றிதுசொல் தேனாய்த்
தெரிவையர் செவியில் சேரும்!
ஏற்றமொன் றிதுவே மாதர்
இதயத்தில் பதியும்! ஏத்திப்
போற்றுமுன் புகழொன் றென்னைப்
புழுக்குதின் றெ”ன்றான், பொன்னன்.

மானேயாய், முயலாய், மந்தி,
 மாடாடு மயிலாய் வாழுங்
 கானேயா யூரும், காமக்
 கடுவாயாய்த் தானும், கண்ட
 தூனேயா யுடல்சு மக்கும்
 ஊராவோன் பிள்ளை பொன்னன்,
 தேனீயா யென்னைக் கொட்டித்
 தீர்த்தனன், தெளியா தின்றே!

“மறியாது? கொறிதான் யாது?
 மலையாது? தொலையா தென்றோர்ந்
 தறியாத வயதில் நாமிங்
 கனைவரு மலுப்பில் லாது,
 குறியாத மகிழ்ச்சி கூடக்
 கும்மாள மிட்டுக் கொண்ட
 முறியாத நட்பை முற்றும்
 முறித்தாய்நீ மாயா!” என்றான்.

“பனிப்போன பருவத் துற்ற
 பாங்கான வேனி லன்ன
 வனப்பான பருவம் வாய்த்த
 வாலிப வாழ்வில், வையத்
 தினிப்பான எண்ணம், செய்கை
 யியல்பினுக் கிசைந்தி யங்கும்
 தனிப்பான, — தவிர்க்காத் தன்மைத்
 தளையவிழ்ந் திடுவ தன்றோ?

‘இன்னன்மற் றிவ’னென் றென்னை
 யிளமைதொட் டறிந்தி ருந்தும்,
 “நன்னன்மற் றினைத்தா’ னென்ன
 நடுநிலை, நயம்நா டாமல்,
 உன்னின்மற் றுள்ள மூதும்
 உலையெரி யாக்கற் குன்கைப்
 பொன்னும்பற் றிடிவே, போகாப்
 பொருத்தமும் போயிற் றன்றே!

‘கண்டதை யெல்லா மூன்றிக்
கசடறக் கற்போ ரெல்லாம்
பண்டித ராவா’ ரென்னும்
பழமொழி தனைநான் பற்றிக்
கொண்டதும் துறந்து, கூட்டிக்
கொள்வதும் மறந்து போய்நற்
றண்டமிழ் நூல்க ளில்தான்
தலைநுழைத் துக்கொண் டுள்ளேன்.

‘உத்தம’ னென்றிவ் வூரார்
உளங்குளிர்ந் துரைப்ப தொன்று ;
‘வித்தக’ னெனவேற் றூரார்
விரும்பியே வியப்ப தொன்று!
புத்தகம் புகலாய்க் கொண்டென்
பொழுதெலாம் போக்கு கின்றேன்,
‘பித்த’னென் றுயா பேசிப்
பேதுற்று நோகு மாறே!

குலந்தரும் கல்விச் செல்வம்
கூடாத குச்சில் தோன்றி,
நிலந்தரும் நெல், புல் செல்வம்
நேராத நிலையில் நின்று,
புலந்திரன் களவு மாலை,
பொலிவான சேவல் பாட்டு,
நலந்தரும் கபிலன் நல்கும்
நயமான அகவ லன்றிப்

பவளவா யிதழோ? பால்போல்
பனிமுல்லைப் பல்லோ? பார்க்கும்
குவனையாம் விழியோ? கொண்ட
கோங்கெனும் நகிலோ?-வுள்ள
எவளையு மெங்கு மேறிட்
டென்றும்நான் காணேன். ஏரித்
தவனையாய்க் கத்தி நீபொய்த்
தழுக்கடிப் பதும் த காது!

‘வெள்ளாட்டின் விழியிட் டேரி
வேலிமே’ லெனவி னைந்து
கள்ளீட்டிக் கருத்த ழிந்த
கருவண்டாய்க் கழித்துக் காலம்,
உள்ளாட்டு முண்மை, யூக்கம்,
உறுதிக ளனைத்தும், செக்கில்
‘எள்ளாட்டி யெறிந்த பிண்ணைக்’
கெனஇழந் திருக்கின் ருய்நீ!

நீருணு மேரிக் குள்நந்
நிறமுணு மாம்பல், வானில்
பூரண மதியைப் போற்றிப்
புளகித முணல்போல், நானிங்
கூருணு முண்மை கண்டோர்ந்
துரிமையா யுரைப்ப தொன்றே
காரணம் காதற் காயின்,
களிப்பவ னாவேன் பொன்னு!

இகல்செய இணைந்திவ் வானில்
ஏகமா யிடித்து, மின்னும்
முகில்செயும் முரணைக் கண்டும்,
முகம்மலர்ந் துவந்து முன்னாய்ப்
பகல்செயும் பருதி வேட்கை
பங்கயம் பரிந்து தீர்க்கும்,
நகல்செயத் தழுவி நாளும்
நாணத்தை விட்டு நன்றாய்!

வயலொடு தோட்டம் தோப்பே
வாழ்வுக்குப் போதும்; வாய்மைச்
செயலொடு தேச பக்திச்
சிந்தனை வேண்டா மென்றே
துயிலொடு தூய்மை நீத்துத்
தூர்த்தனாய்த் திரிவாய்! தூய
கயலொங் கண்ணு ருன்னைக்
கனன்றுகாய்ந் தெரிப்பா” ரென்றேன்.

6. அறியாமை

ஈயையார் கேட்பார், 'ஊர்பேர்,
என்னவோய்?' என்றே, எங்கும்
நாயையார் வளர்த்தா ரோஅந்
நாயவர் நாய்தான்! நானும்
தாயையா ரென்றே, தந்த
தந்தையா ரென்றே வோரேன்!
ஆயையார் வினவி னும், 'என்
னருமைப்பே ரன்தா' னென்பார்!

அட்டிலை மறைத்த மைத்தாங்
கருமைப்புல் லதனால் வேய்ந்த
கொட்டிலில், கறிக்கு ழும்பும்
குருமாவும், மணக்குங் கூட்டோ
ட்டிலி, தோசை விற்றே
ஈயெறும் பணுகா தூட்டித்
தொட்டிலிட் டாட்டிக் காத்துத்
தோன்றலாய் வளர்த்தா ளாமாய்!

வாயினை வயிற்றுக் காக
வைத்துக்கொண் டூரில் வாழ்வோன்,
தீயினைத் தொட்டால் சுட்டுத்
தீருமென் பதையோ ரானாய்,
'நாயினை நேசித் தாலும்
நலமுண்டு; நல்ல பாம்பிம்
மாயனை மட்டும் யாரும்
மதிக்காதீ' ரென்கின் றானும்.

'உள்ளதைச் சொன்னு லோரார்க்
குடலெல்லா மெரிச்ச' லென்றே
தெள்ளிய தமிழில் செப்பித்
தெளிவித்தோன் கவிஞ னென்பார்.
'நள்ளிருட் கிரங்கிப் புத்தி
நண்பகல் நவின்ற' தென்றால்
எள்ளலைத் தவிர்த்து வேறென்
றெதிர்பார்க்க வேண்டா மன்றே?

அகத்திலே அன்பில் லான்கா
 சாசையின் வயத்த னாய்த்தன்
 முகத்திலே முறுவல் மூசா
 முழுமுட்டாள் தனம்மு திர்ந்திவ்
 விகத்திலே வுண்டு றங்கி
 இரண்டுமூன் றீன்று தீர்த்திச்
 சகத்திலே சாந்தி யற்றுச்
 சாவானும் சாற்று கின்றான்:

‘நிலமுண்டாம்; வாழை, தென்னை
 நெல்விளை வுண்டாம்; நீண்ட
 குலமுண்டாம்; குறைகள் தீர்க்கக்
 கோவிந்தன் கோவி லுண்டாம்;
 நலமுண்டாம்; நலிவுண் டாயின்
 நலமான மருந்து முண்டாம்;
 பலமுண்டாம்; பாவம் பற்றின்,
 பசனையு முண்டாம் பண்ணை!

பெண்ணென ஆணை னத்தான்
 பிறந்தவர், பேறு பேணற்
 கெண்ணுவ தெண்ணி யேமுற்
 றியற்றுவ தியற்றி யெங்கும்
 கண்ணிய ராக்கக் கல்வி
 கைகொடுத் துதவுங் கா‘லெம்
 புண்ணிய பூமி’ யென்றே
 புலவர்கள் புகழ்வ ரன்றோ?

காற்றுண்டு, வெயிலு முண்டு;
 காலத்தில் பெயலு முண்டு;
 ‘கூற்றுண்டு தா’னென் றுலும்,
 ‘குணமுண்டி’ங் கெனவே கூறி
 நோற்றுண்டு, பசினோய் நூக்கி
 நுழையாது, நோலார் நோக
 ஏற்றுண்டு திரியா தூக்கி
 யிருந்தின்ப முறுமா றுண்டே!

குளிக்கவோ, வெளுக்க வோவூர்க்
 குமரிகள் குழுமிக் கொட்டி
 யளக்கவோ, — அந்தி சந்தி
 யாற்றுக்கு வந்தே தீர்வர்!
 ‘அளிக்குவே ருசை மூட்டற்
 கரவிந்தம் மலர்ந்த’ தென்னக்
 களிக்கவே காணும் கள்ளக்
 கன்னிக்கண் கரைமீ தேகும்!

மந்தமா ருதமும் மாந்தி,
 மன்மத னெனவே மாறிச்
 சிந்தையைச் சிதறச் செய்துச்
 ‘செல்வத்தின் சிறப்பிஃ’ தென்ன
 விந்தையாய் விளங்கா நின்ற
 வெறிகொண்ட காட்டு வேங்கை—
 இந்தவூர் தனையாட் கொள்ளும்
 இளஞ்சீமான், தருவான் காட்சி!

பன்னிப்பன் னிச்சொன் னாலும்
 பகர்ந்ததைப் படியா மூடன்,
 ‘கன்னிப்பெண் மணிக ளுன்னைக்
 கடைக்கணிக் கின்றூ’ ரென்று
 தன்னப்பன் தானே யென்னத்
 தாறுமா ருக்க வந்திப்
 பொன்னப்ப னின்றிங், கென்மேல்
 பொல்லாப்பைப் போட்டுப் போனான்.

சதிமோசம் செய்தி டாநற்
 சான்றோன்சொன் னான மன்றே:
 ‘மதிமோச மாய்வி டாத
 மானிகள், மனையின் மாட்சிக்
 கதிமோசங் கண்டி டாத
 கன்னிகள் கண்க லங்கப்
 பதிமோசம் செய்யப் பாவிப்
 பையனாய்ப் பிறந்தா’ னென்றே!

7. வேண்டுமே

ஆற்றுக்கங் கருகில் சாலை;
அரிசனச் சேரி யோரம்;
காற்றுக்கும் வெயில்மழைக்கும்
காப்பான சாழை யில், நான்
சோற்றுக்கா ளாதல் தப்பிச்
சுவர்க்கத்தைப் படைக்க வுள்ளேன்!
நூற்றுக்க ணக்கில் நாளும்
நூல்களை நுணுகி யாய்ந்தே!

முல்லையி னரும்பு மொன்றி
மோகன மதியில் முழ்த்துக்
'கல்லினில் செதுக்கிக் கன்னிக்
கவினைக்கண் காண வைக்கக்
கொல்லியில் கொண்ட பாவை
குச்சிலில் குந்திற்' றென்ன,
அல்லியும் தன்கை கூப்பி
அருகில்வந் தமர்ந்தா ளன்றே!

நெல்லாருங் கழனி, தோப்பு,
நிறைமனைச் செல்வக் கன்னி, —
நல்லோரும், நலிவுற் றோரும்,
நங்கையின் நலத்தை நாடும்
எல்லாரும் 'இவளே தெய்வம்'
என்னுமா நெழில்மி குந்து
சொல்லாரும் புகழ்ந்து சொல்லச்
சொக்கவே வைக்கும் தோற்றம்!

“பஞ்சினால் பாதம்; பச்சைப்
பசுங்கிளிப் பவள வாய்;வான்
மஞ்சினால் மறைந்து காணும்
மதிமுகம்! மலர்போன் மேனி;
நஞ்சினால் விழியும், நல்ல
நறவினால் மொழியும் வாய்த்துக்
கெஞ்சினால் மிஞ்சும் வஞ்சீ!
கேட்பது முளதோ?” என்றேன்.

“காவீட்டும் நொய்ய லாற்றங்
கரைக்கவின் கனியும் குச்சில்
நாவாட்ட மடக்கி நானும்
நாடொறும் வந்தி ருந்து
மாவாட்டிக் குப்பை கூட்டி
மலர் போன்று தோசை, பச்சி, —
பாலூட்டு முமக்கு மாறும்ப்
பரிமாற வேண்டு” மென்றாள்.

“கொல்லையில் நட்டுக் கொண்ட
குழந்தைபோல் காத்துத் தண்ணீர்
தொல்லையில் லாம லூட்டும்
தோட்டக்கால் பூவன் கன்றைப்
புல்லயில் புதர்கூழ்ப் பொட்டல்
புன்செயில் நடப்போ யின்மற்
றெல்லையில் லாத தொல்லைக்
கிடையது கெடல்மெய் யல்லீ!

‘ஆந்தையின் பொந்திற் குள்வந்
தஞ்சுகம் குந்திற்’ நென்றும்,
‘ஓந்தியி னுறவு கொண்டிவ்
வூர்ப்பல்லி யுறையு’ தென்றும்
வாந்தியை யெடுத்து ராள்வோன்
வழியெல்லாம் நாறச் செய்தென்
சாந்தியைக் கெடுத்து வைப்பான்,
சாமத்துப் பூவே! சாற்றின்,

காவலில் லாத காட்டில்
கவினாகப் பறந்து, காணும்
நாவலின் கனி,கொய் யா,மா,—
நசைதீரத் தின்று ராளும்
சேவலின்! சதியாய் நீபோய்ச்
சேர்ந்தின்பம் துயக்கா தே,சீ!
கேவலம் குச்சில் வேட்டுக்
கிளிபுகல் கூடா” தென்றேன்.

“சிங்கத்தின் முழையோ, சின்னஞ்
 சிறுநரிக் குழியோ,— சேர்ந்தாங்
 கெங்கது தங்கி னேமுற்
 றிருக்கலா மென்றெண் ணிற்றே
 அங்குதான் தங்கித் தீரும்,
 அலட்டிக்கொள் ளாதீர் நீரும்!
 உங்களுக் குள்ளம் கொள்ள
 வுரைக்கும்போ தொன்றுண்” டென்றாள்.

“குவியாகி யரும்பிக் கோலங்
 கொண்டவர் குறிஞ்சிப் பூவும்,
 அனியாகிக் கமழா தேனும்
 அருமைத்தே னுதவ வார்ந்தே
 கனியாகிக் கருவண் டுள்ளம்
 களிப்புற்றுக் கருதிக் கானம்
 செவியாகிப் பருகச் செய்தும்
 சிந்தையைக் கவர்வ தன்றோ?

வரம்புற்ற வாய்க்கால் நீரே
 வயிரூரப் பருக வாய்த்தாங்
 கிரும்புற்ற வாருய்க் கீழ்மே
 லிறுகவே, நீண்டு முற்றிப்
 பெறும்பற்று கொண்டு தம்மைப்
 பேணிக்காத் தோர்கட் கீயும்
 கரும்புற்ற சாறும், கண்டார்
 கருத்தினைக் கவர்வ தன்றோ?

கற்கண்டே, கனியின் சாறே,
 கமலமே, கமலத் தேறல்
 சொற்கண்ட கவிதை யே, நற்
 சுரும்பின் னிசையே! சூழ்ந்திவ்
 விற்கொண்டு கண்முன் நீயும்
 எழிலாக இயங்கின், நாளும்
 நிற்கண்டு கொண்டென் நெஞ்சம்
 நோர்கொண்ட நெறிநீங் காதோ?

கண்டுக்கொள் கின்ற இன்பம்,
 கழறும்சொன் மதுவைக் காதில்
 கொண்டுக்கொள் கின்ற இன்பம்,
 கொவ்வையாய்க் குவியி தழ்தேன்
 உண்டுக்கொள் கின்ற இன்பம்,
 உடற்கின்பம், உளத்திற் கின்பம்,
 பெண்டுக்கொள் கின்ற இன்பம்
 பேரின்ப மன்றோ?" என்றேன்.

“போதல்ல தில்லை யுள்ளம்
 புளகித முறப்போ தொப்ப
 வோதல்ல தில்லை, யுள்ளம்
 ஒளியுற! ஓதா துள்ளோர்,
 ‘தீதல்ல தில்லை’ யென்னும்
 தெளிவற்ற வாழ்வில், ‘காதல்
 மாதல்ல தில்லை’ யென்னும்
 மனத்திட்ப மெய்தி னீர்போன்ம்!

கலையிட்டுக் கண்ட காதற்
 காய்நன்கு கனிந்து தின்னும்
 நிலையிட்டுக் கொண்ட தாயின்
 நேர்த்தியாய்ப் பசியும் நேர்ந்தால்,
 இலையிட்டுக் கொண்டுண் டின்புற்
 றிருக்கலா மினிநீ ரேங்கித்
 தலையிட்டுக் கொண்டெங் கும்போய்த்
 தவித்திட வேண்டா” மென்றாள்.

சூதுசெய் கின்றோ னும் ‘தான்
 சுத்தசன் மார்க்க’ னென்றே
 வாதுசெய் கின்றோ னாய்வாழ்
 வையகந் தனிலே, வந்திம்
 மாதுசெய் கின்ற தெல்லாம்
 மடமையோ? மாண்போ? மாறாய்
 ‘யாதுசெய் கின்ற’ தென்றே
 ஐயமுற் றவளைப் பார்த்தேன்.

நினைத்தது வேராய் நேற்று
 நேர்ந்தது வேரு யின்று,
 மனைத்தலம் புகுந்த மாதின்
 மனமிவ்வா ருயிற் றென்றே,
 கனத்ததென் னுள்ளம்; கண்டு
 கவிழ்ந்ததென் தலையும்; கல்வித்
 தனித்துவம் தவறிக் கெட்டுத்
 தகுதிதாழ் வுற்ற தென்றே.

அன்னை யி னன்பொன் றன்றி
 அருகொரு துணைகா னாதாள்
 தன்னையும், தமிழ்கற் பித்துத்
 தரணிபோற் றிடச்செய் யாநான்
 'புன்னை யி லுள்ள பொந்தே
 புக'லெனும் கிளியைக் கொள்ளற்
 கென்னையோர் பூனை யாக்கற்
 கிசைத்ததென் பருவங் கொல்லோ?

8. அளவளாதல்

27

மருண்டமான் கண்ணி நாளும்
மனத்திலே மகிழ்ச்சி மன்ன,
இரண்டொரு மாத மிவ்வா
றியல்பாகக் கழிந்த தன்பின்
பிரண்டுளம் பிழிந்தெ டுக்கப்
பேசினே னொருநாள் ; பேணத்
தெருண்டமே லோன்போன் றிந்தத்
தெரிவையைத் தேரு மாறே !

“கல்லூரிக் கல்வி கற்ற
கன்னிநீ யல்லீ ! யென்னை
நல்லோர்க்குள் ளொருவ னென்றே
நயந்துவந் துற்றாய் ! நானும்
சொல்லாருங் கவிதைக் கேற்பச்
சுவையூட்டக் கேட்கின் றேன்;நீ
‘ஒல்லேனென் னாதின் றுன்னி
யுளந்திறந் துதவு கெ’ன்றே !

‘பெண்மையி னிதயத் தாழம்
பெருங்கடல் புரையு’ மென்றிம்
மண்மிசை மனித ரெல்லாம்
மனமொன்றிப் புகல்வார்; மற்றிவ்
வுண்மையை யுன்னைக் கொண்டி
றுணரநான் விழைந்தே” எனன்றேன்
வெண்மையில் செம்மை காணும்
வேற்கணுள், விரும்பப் பார்த்தே, .

“பந்தகப் பாங்கு பற்றுப்
பதிசதி வாழ்வில் வந்த
குந்தக மிதுதான்; கூர்ந்து
குணங்குறிப் போர்ந்து கொள்ளான்
நொந்தகம் குன்றி, நோக
நுவலுஞ்சொல் ; நோலாச் சொல் !மற்
றந்தகன், யானை யைத்தொட்
டறிவுறுத் திட்ட தற்றே !

பிறப்பினில், ஆண்மை, பெண்மைப்
 பேதமொன் றிருப்ப தேனும்,
 உறுப்பினில் பலவு மொன்றி,
 யுணர்வுள மொருமித் தொன்றி
 யிறப்பினில், வாழ்வி லுள்ள
 இன்பதுன் பங்க ளொன்றிச்
 சிறப்பினில் சிந்தை யொன்று
 சிறியது பெரிய தாமோ?

இகத்தினி லிருமை யேற்ற
 யிதயங்க ளிணைந்து வாழும்
 சுகத்தினி லார்வ மன்புச்
 சுயம், நயம் தவிர்த்துத் துன்பம்
 அகத்தினை யாட்கொள் ளும்கா
 லாண்மையற் றவத்த னானேன்,
 நுகத்தினில் பகல்கா னாது
 நொந்தான்வாய் மொழியிஃ” தென்றாள்.

“தொடலறி வொன்றுற் றெங்கும்
 தோப்பாகித் துலங்கும் தூய
 மடலுறு வாழை, தென்னை,
 மா, பலா மரங்க ளென்ன,
 வுடலுற வொதுக்கி, யாண்பெண்
 ணுயிர்வாழ்வ தொல்லா தாமோ?
 அடலுறு கோப தாபம்,
 அழல், தொழ லின்றி,” யென்றேன்.

பூவரம் பின்றிப் பூத்துப்
 புதியகாய் கனிகள் நல்கும்
 தாவர வாழ்வி யங்காத்
 தன்மைத்தா யமைந்த வாழ்வு!
 பாவரம் பின்றிப் பாடும்
 பாவல ரேறே! பைய
 நாவரம் பின்றிப் பேசி
 நாணமுட் டாதீ” ரென்றாள்.

‘‘தீப்பெய்தி டாதே தேவீ !
 திகைத்துத்தே ராதென் காதில் ;
 தோப்பெய்தித் துரவு மெய்தித்
 துலங்கிடும் செல்வ மெய்திக்
 காப்பெய்தி யிணைந்து வாழக்
 கணவனைக் கருதல், கன்னி
 பூப்பெய்தும் போதே புந்தி
 புகுவதொன் றன்றோ?’’ வென்றேன்.

‘‘ஒன்றென வொன்றி வாழும்
 ஓரின மதிலொவ் வொன்றும்
 ஒன்றினுக் கொன்றென் றுதே
 யுருவுணர் விவைவே ருகும்!
 ஒன்றென வுரைக்கும் பெண்மைக்
 குள்ளது மிதுவே வேர்ந்தால்!
 ஒன்றினி யுரைப்பி னஃதென்
 ஒருத்தியி னுணர்வா’’ மென்றாள்.

‘‘பழம்போடு காக்கா! காக்கா!
 பழம்போ’டென் றிளைஞர் நானில்
 தழும்பாடக் கேட்டும் காக்கை
 தான்போடா வாறாய் நீயும்
 ‘முழம்போட முடியா’ தென்றே
 முகங்கோணி யகம்ம றைத்தின்
 றுழம்பாடச் செய்யா துற்ற
 துரைத்தெனக் குதவு’’ கென்றேன்.

‘‘கொலைகோரும் வேலைக் காட்டிக்
 ‘கூறெ’னும் போதும், நா’னென்
 நிலைகூற இயலா’ தென்னும்
 நினைவொன்றன் றுதித்த துண்டால்!
 கலைகோரி யதைநீர் கேட்டால்
 கைம்மாரு யதற்குத் தக்க
 விலைகோரு வேன்நான்; தந்து
 விடநேரு முமக்கின்’’ றென்றாள்.

9. விலங்குப் பிறவி

ஆசையை யறிவின் மேல்நன்
கழுத்தமாய் வைப்ப தோரார்,
காசையே கண்ணா யெண்ணிக்
களங்கமே வாழ்வாய்க் கண்டு
மாசையே பூசிக் கொள்ளும்
மனிதர்கள் வந்திங் 'காயாள்
தோசையே தெய்வ' மென்றும்
தொழுவதார் வழக்கா யிற்றே!

ஊரெல்லாம் பேசும் பேச்சிவ்
வுணவுப்பேச் சொழிந்தா லொட்டிப்
பாரெலாம் கூலி பண்ணும்
பண்ணையாள் வேலைப் பேச்சு!
காருலாம் கூந்தல் மாதர்
கவின்காதல், காட்சிப் பேச்சு!
சீரெலாம் சிந்திப் போச்சிச்
செந்தமிழ் நாடெங் கும்மே!

'உத்தமக் குறிக்கோ ளொன்றை
உளத்திற்கொண் டொழுகா துள்ளுஞ்
சத்திபாழ் செய்தா ராயின்,
சகலமும் பாழா' மென்று
புத்திபோ தித்தும் பொய்மை
புரியாது புரியி னெந்தக்
கொத்துக்கல் லுள்ள திங்கே
குலச்சாந்தி யளிப்ப தற்கும்!

காரழி வுற்றுக் காய்ந்த
கானலாய்க் கவின ழிந்து
பேரழி வுற்ற துண்மைப்
பேராண்மை! பெருமை பேணும்
சீரழி வுற்ற தின்றிச்
செந்தமிழ் நாடு! சிந்தை
நேரழி வுற்றோர் தம்மை
நிலம்தாங்கும் நெறியொன் றுண்டோ?

சிந்தனை செய்கின் றேன்நான்
 சீரழி விதுசீ ராக்கப்
 ‘பொந்தினை விட்டுப் பொல்லாப்
 புலிவந்த’ தெனவே பொன்னன்,
 —நொந்துகொண் டொதுங்கி நல்லோர்
 நுவலுங்கால்,— நோலாச் சொல்லால்
 நிந்தனை செய்கின் றுன், ‘நீ
 நெறிகெட்டாய் மாயா’ வென்றே!

நச்சுப்பாம் புக்கென் குச்சில்
 நல்வர விலையா னாலும்,
 பச்சியில் மிச்சம் தொச்சம்
 பணம்பண்ணி விடலா மென்றே,
 ‘‘மச்சினில் மகிழ்தல் விட்டு
 மறதியாய் நீமற் றின்றிக்
 குச்சிலைக் குறித்து வந்தாய்!
 குலைக்காது குந்திங்’’ கென்றேன்.

நன்றுதீ தென்று ணர்ந்த
 நலமான நமது மாட்டுக்
 கன்றினை யவிழ்த்து விட்டால்
 கடுகிப்புல் கண்டு மேயும்!
 என்றுமே இதய மொன்றி
 யேற்றத்தை யறியா ஈனப்
 பன்றியை யவிழ்த்து விட்டால்
 பால்பழ மதுதே டும்மோ?

‘‘கேனனாய் விட்டாய், கேள்வி
 கேட்பாரில் லாமல் நீயும்!
 கானிலோ நாய்க்கே நாளும்
 கடுக்காயைக் கொடுக்கும் புள்ளி
 மானையே மடக்கற் கெண்ணும்
 மரநாய்நீ மாயா! ஆற்றில்
 மீனையே பிடித்தால் கூட
 மீக்கலாம் பைசா!’’ என்றான்.

“ஓம்பரா சத்தீ யிந்த
 ஊர்க்குளத் துதிக்கா அல்லி,
 தாம்பரம் லில்லி யென்னத்
 தன்வயம் செய்தா னென்னை!
 காம்பிரா முல்லை தூவிக்
 கட்டிலி லவளைக் கட்டித்
 தீம்பிரா திரவில் கூடித்
 திளைத்திடச் செய்நீ” யென்றே,

பாட்டாக்கி யிசைத்தான், ஆயா
 படத்தின்முன் கையைக் கூப்பிக்
 கூட்டாக்கும் குடும்பப் பெண்ணிக்
 குலமகள் பெயரும் கூறி!
 ‘நாட்டாக்கம் கெடுக்கும் நாயே!
 நடடாநீ வெளியி’ லென்றே
 வீட்டாக்கம் காத்தற் காய்நான்
 வெளியிலே யிழுத்து விட்டேன்.

“மன்னித்து விடுநீ மாயா!
 மாமனின் புதல்வி யல்லி!
 பொன்னெத்த வண்ண மேனிப்
 புலன்கவர் குவளைக் கண்மான்,
 தன்னெத்த செல்வ னென்னைத்
 தவிர்க்கிருள், ‘மணக்கே’ னென்ற
 சின்னத்த னம், சொல் சிந்தை
 சினங்கொளச் செய்த” தென்னுன்

“அகமொத்துப் புறமு மொத்தங்
 கன்பறி வாற்ற லொத்து
 நகமொத்துச் சதையொத் தாங்கு
 நல்வாழ்வு நாடும் நங்கை,
 இகமொத்துப் பரமு மொத்தே
 ஏற்கும்மாப் பிள்ளைக் குள்ளாள்;
 முகமொத்தும் சுகமொவ் வாத
 மூடன்நீ! போடா!” என்றேன்.

பரத்திலே பற்று வைத்தும்
 பரமின்ன தெனவோ ராதார்,
 தரத்திலே தாழ்ந்தோ ராகித்
 தம்மையே விற்றுத் தங்கள்
 கரத்திலே காணும் காசைக்
 கண்ணிலும் ஒற்றிக் கையைச்
 சிரத்திலே வைத்தோ ராகிச்
 'சிவனேசேர்ப் பித்த' தென்பர்!

காசுக்கும் காமத் திற்கும்
 காலத்தை விலையாய்த் தந்து
 மாசுக்குள் ளாகி நொந்து
 மனங்குன்றி மாள்வார் தம்மை
 நேசிக்க வல்லோர் தாம்யார்?
 நினைவிலே நிலைக்க வைத்துப்
 பூசிக்க வல்லோர் தாம்யார்?
 புலவர்கள் தரத்தி லின்றே!

'இல்லாத னுற்ற இன்ன
 லிடையூறு கட்கெல் லாமிக்
 கல்லாதப னுற்ற காசே
 காரண' மென்று கண்டு
 சொல்லாத நல்லோ னில்லை;
 சோற்றுக்கா யுழைக்கச் சொல்லிக்
 கொல்லாது கொல்வான், கூடாக்
 கூலிக்கா ளாக்கிக் கொண்டே!

பூவிலே வடிவு, வண்ணம்,
 பொலிவு, நன் மணமும் போன்று
 நாவிலே, நலிவு நீங்க
 நல்லது சொல்வான் நல்லோன்;
 பாவிலே பரிந்து பண்பைப்
 பாவலன் பதிய வைப்பான்;
 சாவிலே யன்றிச் சாத்தான்
 சாந்தியைக் காட்டா தன்றோ?

10. சொல்லாற்றல்

வித்தகி யல்லி, வீர
 ளேளிர்தம் குலக்கொ முந்து,
 புத்தகம் கையாய்க் கற்றுப்
 பொழுதினைப் போக்கிப் போற்றும்
 சித்தக மாமெம் மாய்க்கும்
 சிறிதுபோ துதவச் சீராய்
 'மத்தக மதமா வின்முன்
 மடப்பிடி' யெனவந் துற்றாள்.

“உள்ளமொன் றுள்ள தோர்ந்தின்
 றுரைக்கவொன் றுள்ள தல்லீ !
 கொள்ளும்நீர் குறையா துள்ள
 குளமொன்றில் கூடி வாழும்
 ஒள்ளிய வெள்ளாம் பல்தன்
 உணர்வினை யுணர்த்துங் காலந்
 நள்ளிருள் தனில்செவ் வாம்பல்
 நலிப்பது நலமோ ?” என்றேன்.

“இருக்கிறீ ரிங்கே யேநீ
 ரீசனார் பிள்ளை யாராய் !
 விரிக்கிறீர் கடையை ; வீற்று
 விற்கிறீர் புரட்சி ! வீணாய்ச்
 சிரிக்கிறீ ருரா ரோரார்
 செய்தியென் றெண்ணி ! யென்பால்
 திரிக்கிறீர் கயிற்றை !” யென்றே
 தெள்ளியிச் சொல்லேத் தள்ளி,

“புத்தியைப் போற்றிக் கொண்டு
 புலன்களைப் புதுக்கிப் பொன்னுச்
 சத்தியங் கண்டு சாற்றிச்
 சகத்தினில் சாந்தி யோங்க,
 நித்தமும் நெஞ்சை நீதி
 நெறியிலே யியக்கா நின்ற
 உத்தம ரில்லா துள்ள
 ஊருருப் படமாட் டாது !

மனிதனென் றுதித்தால் மன்னும்
மாட்சிமை, பொறுமை, மானம், -
தனதெனும் - பிறர தென்னும்
தகைமைசால் தரமும் தாங்கிப்
'புனிதனென் றுலக மொன்றிப்
புளகித முற்றுப் போற்றும்—
இனிதினு மினிய வாழ்வான்
மீக'மென் றியம்பு கின்றீர் !

'கதைத்தது போதும், கேட்டுக்
கைத்தது காதும்; காட்டில்
விதைத்ததை யன்றி வேறு
விளைவினை யறுத்தோர் யாவர்?
எதைத்துதி செய்து பெற்றோ
மிகத்தில்நா' மெனநீர் கேட்கப்
பதைத்ததிவ் ளூரில் தெய்வப்
பக்தர்க ளிதயம் பாவம் !

'ஊழ்வினை யென்னும் சொல்லுக்
குரையொன்ப துரைத்திவ் ளூரில்
பாழ்வினை பலசெய் வித்துப்
'பகவானின் செயலிஃ' தென்றே
தாழ்வினைத் தழைக்க வைத்துத்
தலைதாழ்த்தித் தலைமை யான
வாழ்வினை வணக்கி னோர்தாம்
வைதிக ரென்பீ ரன்றோ ?

செவ்விய தன்றென் றுலும்
செப்புங்கால் செவியில் புக்குக்
கவ்வியே பிடித்து ளத்தைக்
களமாக்கிக் கொள்ளும் சொற்கள்
இவ்வித மாய்மற் றேற்க
எளிதாக இயம்பா நின்ற
தெவ்வித மிதையின் னும்நீர்
இரகசிய மாய்வைத் துள்ளீர் !

விரிந்துகொண் டிலங்கா நின்ற
 விஞ்ஞான விளக்கம் வேண்டித்
 தெரிந்துகொண் டிலங்க வேநான்
 தினமும்மைத் தேடி வந்தும்
 பரிந்துகொண் டிரைக்கும் பாங்கு
 படியாதீ ரெனநன் கும்மைப்
 புரிந்துகொண் டுள்ளே'' எனன்றே
 புன்னகை பூத்தாள், பூவை !

''பூண்டு, புல், புளியன், வேம்பு,
 புள்ளிமான், பூனை, யானை,
 காண்டகு மயில், புருக்கள்,
 காசினி முழுதும் கட்டி
 மாண்டகு விதமா யாளும்
 மனிதர்கள், — மற்று மின்ன —
 தூண்டலில் லாத போது
 துலங்குத லில்லை கண்டாய் !

காலைக்கு நன்றி கூறக்
 கவிக்குயி லதனைக் கோரிச்
 சாலைக்கு நிழலுங் கூட்டிச்
 சார்ந்தோர்தம் சலிப்பு மோட்டும்
 சோலைக்கொப் பான ஆலும்,
 சுயநல அறுகும் சேர்ந்திந்
 நூலுக்குள் நுழைந்து நாளை
 நுவலும்; நீ நோற்றுக் கொள்ளே !

நல்லது பொல்ல தோர்ந்து
 நடுநிலை நவில்வோர் நாவில்
 சொல்லது மெல்லி தேனும்
 சூதரைக் கொல்வ தாகும் !
 புல்லது நெல்லா காது ;
 பொழுதுபோய்ப் புகுந்த பொல்லா
 அல்லதில் பூத்த அல்லி
 அரவிந்த மாகா'' தென்றேன் .

11. மறை திறவு

“முல்லையும் மலர்ந்தால் மூசு
முயலாமு தறிஞ னுண்டோ?
கொல்லையில் காய்த்துத் தேமா
கோட்பதம் கூர்தல் காணின்
நல்லவன் பறித்துத் தின்ன
நயவாம லிருப்ப துண்டோ?
‘இல்லை’யென் றியம்ப வுன்னா
லியலுமோ குயிலே!’’ யென்றேன்,

“மூக்கில்லான் முகரா னாயின்
முல்லைதா னென்ன செய்யும்?
நாக்கில்லான் நனிலா னாயின்
நறுமாவின் கதியா தாகும்?
வாக்கில்லா ளாய்நான் வந்தேன்;
வயணமாய்க் கவிதை செய்யும்
போக்கெல்லாம் பொருத்திக் காட்டிப்
போதிக்க முயல்வீ’’ ரென்றாள்.

“குளமது கொள்ளா துள்ள
கோமளப் பூவே! ‘கொண்ட
இளமது தீர்ந்து பெண்மை
யெய்திய நாள்நீ யெண்ணி
யுளமது கொண்ட வுண்மை
யுரை’யெனக் கேட்டேன்; ‘உள்ளக்
களமது காணக் காட்டின்
கைம்மாறு வேண்டு’ மென்றாய்!

காதலைச் செய்வ தற்குக்
கற்பித்துத் தருவோர் தான்யார்?
சாதலை யுதித்த லைத்தான்
சகத்தினில் கற்பிப் போர்யார்?
ஓதலுக் குரித்தா யுள்ளம்
உவப்பிக்கும் கவிதை கற்பித்
தீதலுக் கியலா தென்றன்
றியம்பினே னன்றோ, நானும்!

‘நாவிலே தேன்பெய்’ தென்ன
 நாடகப் பாணி யாகப்
 பாவிலே பல்வே ருன
 பண்புகள் படியப் பண்ணிப்
 பூவிலே புனையும் மாலை
 போலவே கவிதை செய்தற்
 காவலே மூல’ மென்றும்
 அறிவித்துள் ளேனன் றன்பே !

வானத்தைப் பற்றிப் பாடு ;
 வையத்தைப் பற்றிப் பாடு ;
 மானத்தை, மனித வாழ்வின்
 மகிழ்ச்சியைப் பற்றிப் பாடு ;
 ஈனத்தைக் கூட்டித் தோட்டி
 எறிவதொத் திலங்கப் பாடு ;
 ஞானத்தைப் பற்றிப் பாடு,
 ஞாலங்கொண் டாடு மாறே !)

களிப்பதற் கெனவே யுள்ள
 கவின்மிகு கவிதை யாவும்
 துளிப்பதற் கெனவே யுள்ள
 தூயவா னொக்கு மாயின்,
 அளிப்பதற் கெனவே யுள்ள
 அரும்பொரு ளனைத்து மாயா
 தொளிப்பதற் கெனவே யுள்ள
 துற்றோர்ந்து கொள்வா யல்லீ !

‘இடையில்லை’ யென்னும் சொல்லுக்
 கேற்றதுன் னிடையே ! ‘எய்யும்
 படையில்லை’ யென்னும் சொல்லுன்
 பார்வையே பகரும் ! ‘பார்த்தால்,
 கடையில்லை’ யென்னும் சொல்லுன்
 கவிதைக ளேற்க, ‘யாதும்
 தடையில்லை’ யென்னும் ஞாலம் !
 தாராள மாய்ப்பா’’ டென்றேன்.

‘‘எண்ணிய துண்டென்’ நெஞ்சில் :
 இரண்டாண்டு கட்டு முன்னான்,
 தண்ணிய துறையில் முங்கித்
 தனியாளாய்க் குளிக்குங் கால், தன்
 பெண்ணெனப் பரிந்து நொய்யல்
 பெருக்கெடுத் தேந்திச் செல்லக்
 கண்ணிலிக் கவிஞன் கண்டு
 கடுகிப்பாய்ந் தெடுத்துக் காத்தான்.

நங்கையி னிதய மென்னும்
 நளினம், நல்வை றைக்கண்
 செங்கதிர் முகங்கண் டன்றிச்
 சிறுமைதீர்ந் தலரா வாருய்க்
 கங்குலும் பகலும் மற்றிக்
 கவிஞனே கணவ னென்று
 தங்கவைத் துளத்தில் காத்தேன்,
 தரணிகா னாத வாறே!

‘கற்றமாப் பிள்ளை’ யென்றும்
 ‘கௌரவம், காணி, காசோ
 டுற்றமாப் பிள்ளை’ யென்றும்
 ஓய்வொழி வென்ப தின்றிப்
 பெற்றமாக் கடனைத் தீர்க்கப்
 பேசித்தா யலுத்தாள்; பேரூய்ப்
 பற்றமாத் தவம்தான் செய்தும்
 பாவலன் பற்றா னான்!

‘கங்குலும் பகலும் வாது,
 கள்,காமம், காணு மூரில்
 தங்குதல் தவறு பெண்ணே!
 தாங்குவேன் வாயிங்’ கென்று
 ‘மங்குலில் நொய்யல் கூவ
 மகிழ்ந்துசெல் கின்றே னின்’றென்
 றிங்கிதத் தமிழில் நானும்
 இயற்றுவேன் கவிதை’’ யென்றாள்.

12. ஏமாற்றம்

இருக்கின்ற இருப்பில் கொஞ்சம்
இனிமையா யிருத்தற் கெண்ணித்
தருக்கொன்ற வுரைத்த என்சொல்
தலைகீழாய்த் திருப்பித் தன்னுள்
சிரிக்கின்ற சிற்பம், நாளைச்
செயலிலும் காட்டி னந்தோ!
உருக்கொன்று மென்ற னுள்ளம்
உடைந்துருக் குலையும் போது!

‘சாக்குந் விக்குத் தான்தான்
சம்பந்தி’ யெனவே சாற்றி,
‘ஈக்கரி தில்லை யெந்த
இடமுமிங் கெனஇ யங்கிப்
போக்கிரித் தனங்க ளெல்லாம்
பொன்னனுக் கூட்டிக் கொண்டே
நாக்கரிப் பனைத்தும் தீர்க்க
நாகப்பன் வந்தா னங்கே!

தவம்செய்து பெற்றெ டுத்த
தந்தையும், தலையில் தாங்கி
நவம்செய்து வளர்த்தும் நல்ல
நாகப்ப னாகான், நாளும்
சவம்செய்த வாறே சார்ந்த
சகலர்க்கும் தானும் செய்வித்
தவம்செய்தான், தன்னைத் தானே
யறியாமைக் காட்பட் டன்றே!

கல்லான்க ளுக்குக் கையில்
காசது சேர்ந்தால், கஞ்சி
யில்லான்க ளுக்கெல் லாம்தான்
எசமான னாகி, ஏய்க்கும்
பொல்லான்க ளுக்கும், பொய்க்கும்
போசக னாகும் போது,
நல்லான்க ளுக்குக் கொல்லும்
நஞ்சாகா திருக்கா னன்றோ?

கடைக்கிடை வந்து குந்தும்
 கயவரைக் கண்டெ முந்து,
 மடைக்கிடை மீனா யல்லி
 மறைவெளன் நெண்ண, அன்ன
 நடைக்கிடை, 'வறுவல், தோசை
 நல்கவா? வடையா?' என்றாள்,
 விடைக்கிடை 'வேற்று' ரென்ன
 விரைந்தெதிர் வினவா நின்றே!

கதிர்பார்த்துக் காத்த றுத்துக்
 களத்திலே நெல்கா னாது,
 பதர்பார்த்தார்ப் போலப் பார்த்துப்
 பதைபதைப் பவராய்ப் பாவம்!
 'எதிர்பார்த்த வாறில் லாதிங்
 கேமாற்றம் நேர்ந்த' தென்றே,
 புதிர்பார்த்தும் புலப்ப டாத
 போக்கிலே புழுங்க லுற்றார்.

கற்றலும் கருத லும்தான்
 கைவரப் பெற்றுக் கற்புப்
 பற்றிலும் பணியி லும்நற்
 பண்புகள் படிந்த பாவை,
 முற்றிலும் முறிந்தார் முன்போய்
 முனியாது மொழிய, மூடர்
 வற்றலாய் முகமும் வாடி
 வருத்தாது வருந்திச் சென்றார்.

ஆத்திரம், அருவ ரூப்பால்
 அகத்தில்சொல் லருவி யாகிப்
 'பீத்தரை! பிடுங்கல் பீடை!
 பெண்பித்துப் பேய்ப்பி றப்பு!
 தூத்தரி!' யென்று காறித்
 துப்பினாள், தொடர்ந்து தோகை!
 நேத்திரம் சிவக்க, நீசர்
 நெஞ்சுக நேரில் நின்றே!

“இந்திர ராயிங் குற்ற
இவர்களை யெளிதி லின்று
மந்திரத் தாலே வீழ்த்தும்
மாங்கனிக் கதையாய் மற்றுன்
தந்திரத் தாலே தாக்கித்
தரையில்மண் கவ்வச் செய்தாய்!
சுந்தரி! யுனது சுத்தச்
சுயத்திறன் சுடர்க!” என்றேன்.

“படித்திட வந்த இந்தப்
பாங்கான இடத்தில் பாய்ந்து
கடித்திட வந்த நாய்மேல்
கல்லொன்றை யெறிந்தேன், கண்டிர்!
முடித்திட வேண்டும், கேட்டு
முறையாக முப்பால் நூலைத்
துடித்திடச் சும்மா பேசித்
தொலைக்காதீர் பொழுதை,” யென்றாள்.

“சின்னப்புன் னகையும் செய்து
சிவந்தகண் ணசைத்தால், சேரத்
தன்னொப்புத் தான்த ராத
தையலும், மையல் மெய்யாய்ப்
‘பொன்னப்பா! பொழுது போய்நீ
பொறிவண்டாய்ப் பறந்து வந்தால்,
கன்னிப்புட் கரமாய் நானுங்
காத்துள்ளே’ னென்பா” னென்றேன்.

“பொழிலிலே பொய்கை யாய்நீர்
பொருந்திடப் புரிந்தா லென்னை,
விழியிலே வேட்கை வீறு
வெளிப்படிந், விண்ணில் லென்ன,
மொழியிலே முறுவல் பூத்‘தென்
மோகனப் பொன்வண் டே! நான்
கழியிலே கமல மாகிக்
காத்துள்ளே’ னென்பே” னென்றாள்.

13. கற்பு நிலை

“சந்துவிட் டால்சற் றங்கே
சரசர வென்றப் போதே
‘வந்துவிட் டேன்நா’ னென்றே
வதனத்தை மலர்த்து கின்றாய்!
நொந்துவிட் டோர்க்காய் நானும்
நோற்கின்ற நோன்பை நீயும்
சிந்திவிட் டால்,மற் றென்றன்
சிந்தைநோய் தீரா” தென்றேன்.

“சேய்மையைப் பற்றிச் சற்றும்
சிந்தித்துப் பாரா தீர்நீர்!
தாய்மையைப் பற்றி முற்றும்
தவருன பொருள்கொண் டுள்ளீர்!
வாய்மையை வாழ்வில் வைக்கும்
வரனைத்தம் வயிற்றில் வைக்கத்
தூய்மையைக் கற்பாய்க் காத்துத்
தோகையர் நோற்ப தென்றும்!

நூன்மோக ராகிக் கற்றும்
நுணுகியாய்ந் தறிந்து நோலார்,
வான்மீகி கதையில் வைத்து
வழங்கவே வந்த ராமன்
கான்மோக ராய்க்கை கூப்பிக்
கல்லைக்கும் பிடுவார் தம்கண்
ஆன்மீக மென்னும் சொல்லின்
அரும்பொரு ளதைக்கா னாதே!

கலைநோக்க மற்றுக் கல்வி
கற்றவர் கடைய ராகிச்
சிலைநோக்கி யும்சே விக்கார்,
செல்வியர் திரண்ட கொங்கை
நிலைநோக்கி, நெகிழ்வு நோக்கும்
நீசர்தம் நெஞ்சில் நின்ற
புலைநோக்கை வெறுத்துப் போந்துப்
புனிதனைப் பூசிப் பேன்,நான்!

நிந்தையில் லாதோன், நேர்ந்து
 நிலையாக மேய்த்துக் காக்கும்
 மந்தையில் மலிந்த மாட்டை
 மறுகவோட் டிப்போய் மற்றச்
 சந்தையில் விற்குங் கால், 'நான்
 சாதென லுண்மை யாயின்,
 சிந்தையில் செறுக்கில் லான்கை
 சேர்ப்பிக்க, எனுமாம் சேர்ந்தே !

'கல்லொன்றிக் கவினென் ருது
 காணினும் கருணை கூர்ந்து
 புல்லொன்று மாரு யென்னைப்
 பொட்டலாக் காதீர் ! போற்றும்
 சொல்லொன்றும் நல்லோர் தின்று
 சுகிக்கவே மா,ப லாவா
 யெல்லொன்ற நடுவீ' ரென்றே
 இயம்புமாம் புன்செய் யேத்தி !

குருவாகக் குரிசி லாகக்
 குடிமக னாகக் குந்திப்
 பரிவாகக் கவிதை பாடும்
 பாவல, னாகப் பாங்கின்
 'மருவாகி மகிழத் தக்க
 மாப்பிள்ளை' யெனம திக்க
 வருவானீ ருமைவிட் டிங்கென்
 னுயிர்வாழ வுளமொப் பாதே !

ஒப்பேதும் தப்பா தொன்றி
 யுயிருக்கோ ருயிரா யுள்ளீர் !
 இப்போது வானில் மேகம்
 இல்லாம லிருக்கு மேனும்
 எப்போது மிப்போ தேபோ
 லிருக்குமென் றியம்ப லாமோ ?
 தப்பாது தரணி தாகம்
 தணிக்கும்போ தொன்றுண்'' டென்றாள் .

உள்ளத்தி லொளித்து வைத்த
 உணர்ச்சிக ளுருக்கிச் சொல்லாய்
 வள்ளத்தில் வடித்த நெய்போல்
 வார்த்தாளென் செவியி லேனும்,
 கள்ளத்தி லுள்ளம் வைத்தென்
 கருத்தினைக் காட்டா மல்நான்,
 குள்ளத்தி லுயரம் கூட்டும்
 கோலத்தில் கூற லுற்றேன்:

“என்புறு முடலி லேங்கும்
 இதயத்தி லெனைவைத் துகொண்
 டன்புறப் பேசும் அல்லி!
 அறிவார்ந்த உன்சொல் லெல்லாம்,
 துன்புறு மகளி ருள்ளம்
 துலங்கிடற் குரிய தாக்கி
 இன்புற எனது நூலில்
 இணைத்திடற் குதவு” மென்றே.

“செம்பிராச் சாலுக் கில்லை
 சிறப்பெனச் சிறந்தோர் சொல்வர்.
 கம்பரே—யன்றேல், காசில்
 கவிகாளி தாச னன்றேல்,
 அம்பருத் தூணி தாங்கி
 யமார்க்களம் சென்று வெல்லும்
 கொம்பரே யாகித் தான்நீர்
 கொள்வதிங் கெதுவு மில்லை!

தேயாத சந்த னக்கோல்
 தெளிவிக்காக் கல்வி கேள்வி;
 பாயாத தண்ணீர், —இன்ன
 பயனுரு வாருய்ப் பாரில்
 ‘மாயாத போதே மாய்ந்தார்,
 மகவாகி மாரு தோ’ரென்
 றேயாது கூறும் கண்டிர்!
 ஓர்ந்தநல் லோர்நூ” லென்றாள்!

14. ஆயாளின் அன்பு

பூணுதற் குரிய ளாமிப்
புலன்மகிழ் விக்கும் பொன்மேல்
நாணுதற் குரிய தாமென்
நசையைநான் நலித்தேன், 'நன்மை
காணுதற் குரிய காதல்
கருவிது கண்டு காத்துப்
பேணுதற் குரிய தாயின்
பெரியோரே பிணைக்க' வென்றே.

ஏவன விழிக்கி ளிக்கென்
னிதயத்தி லிருப்ப தீயா
தாவன அறிந்து செய்யும்
ஆயாள்தன் னகத்தி லாய்ந்து
மேவின அனைத்தும் தானாய்
மேலெழா அளவும், மீறிச்
சாவென வந்த போதும்
சகிப்பதே சரியென் றோர்ந்தே!

“வேகாத வெயிலில், வேடன்
வில்லினால் விரட்ட வே,தன்
நோகாத மேனி நொந்து
நுழைந்தபொற் கிளியைச் சொல்லால்
சாகாத விதமாய்ச் சாடிச்
சதுரங்க மாடின நீயும்
ஆகாத தாய்ப்போ” மென்றன்
றருகில்வந் தமர்ந்தா ளாயும்!

அல்லியின் கையைப் பற்றி
அகம்மலர்ந் தமர்த்திக் கொண்டு,
மெல்லவே முதுகில் தட்டி
மிருதுவாய்க் கன்னம் நீவிக்
'கொல்லவே வந்த பூனைக்
கொடுமையைத் தடுத்துக் காத்த
இல்லிது கிளியே! மாற்றிவ்
விடமுன்னை யேமாற் றுது!

மச்சினில் பிறந்து 'மான
மக'ளென மலர்ந்த நீயிக்
குச்சினி லிருந்து வாழக்
கோருவ துண்மை யாயின்,
நிச்சய முனக்கிக் குச்சு
நிறைவினை யளிக்கும், நெஞ்சத்
தச்சமு மைய மும்விட்
டமைதிகாத் திடுக' என்றாள்.

ஓய்ந்துபோ யுலையா தோம்ப
வுள்ளநல் லிலைப முத்துக்
காய்ந்துபோ குங்கால், கால்வாய்
கண்டநீர் கடுகி வந்து
பாய்ந்துபா வுதலைப் பார்த்துப்
பரவசப் படுத லன்றி,
யாய்ந்துபா ராது நீரை
யடைத்திடச் செடிசொல் லாதே!

வினைதேடி வந்தா ளில்லை;
விவரமற் றுளு மில்லை!
சுனைதேடி வந்து சேர்ந்த
சுதந்திரப் புள்ளி மான்போல்
மனைதேடி வந்தி ருக்கும்
மாண்டகு தெய்வ மாதை,
நனைதேடும் வண்டாய் நீயும்
நயந்துகொள் ளப்பா!' என்றாள்.

சிந்திக்கத் தெரிந்த வன்நீ;
செல்வியின் செவ்வி, சீராய்ச்
சந்திக்க வந்த அந்தச்
சமயத்தி லிருந்தா ராய்ந்தேன்!
வந்திக்கத் தகுந்த வாய்ச்சொல்,
வழக்கமும், செயலும் வாய்த்திங்
கந்திக்கு மதியன் னான
னகத்திற்கோ ரணியா வாள்காண்!

கரும்பினைத் தின்னக் கூலிக்
 காசினைக் கேட்போ னாய்நீ
 இரும்பினும் வலிய நெஞ்சோ
 டெதிர்வினை வறியா துள்ளாய் !
 'சுரும்புணும், நறும லர்த்தேன்
 சோலையில் தவம்செய்' தென்பர்.
 அரும்பும்நும் காதல் காலை,
 அலரும்புன் மாலைக்'' கென்றாள்.

காட்டியே கனிந்தின் றன்புக்
 காதலைப் பேணச் செய்த
 பாட்டியைப் பார்த்தேன்; பைம்பொன்
 பாவையைப் பரிந்து பார்த்தேன்;
 'மாட்டியே வைத்தே னும்மை
 மணமக' னெனத்தன் வாயைக்
 கூட்டியே முறுவல் செய்தாள்,
 கொல்லும்வேல் கண்ணி யல்லி !

இரண்டாம் பகுதி

‘ பகலெல்லாம் போதாகி... ’

15. நினைவுறுத்தல்

மடுவது கமழக் காணா
மதுரித மங்கை யல்லி,
முடிவது கமழக் காணா
முத்தமிழ் பயின்றும், மோகம்
விடிவது கமழக் காணா,
விதமாகப் பகலில் 'பச்சி'
சுடுவது கமழக் காணாச்
சோர்ந்தமர்ந் திருந்தா ளங்கே !

“பாசமாய்க் குளத்தில் பூத்தும்
பகலோனைப் பார்த்தற் கஞ்சி
வாசமாய் வழங்க லற்று
வாய்மூடும் வருத்தம் தீர்க்க
நேசமாய் நீல வான்கண்
நிறைமதி பூத்து நின்றும்
மோசமா யல்லிப் பூவேன்
முகங்குவிந் துள்ள” தென்றேன் .

“பழுத்தது, பருவம் முற்றிப்
பலங்கெட்ட பசுவைப் பற்றிக்
கழுத்தினில் நுகத்தைக் கட்டிக்
கலப்பைபையப் பூட்டிக் காட்டில்
உழுத்தொடங் கிடவே, ஓம்பா
வுடலோய்ந்து படுக்க வோங்கி
'அழுத்தெரி யாத' தென்றே
அடித்தன னதைக்கண்” டென்றாள் .

“பொதுமையைப் புரிந்து கொண்டு
போற்றாத புத்தூர் வாசி
முதுமையைப் புரிந்து கொண்டு
முறைசெய்யான் ; முக னாகிப்
பதுமையைப் புரிந்து கொண்டு
பக்திசெய் வான்; நான் காதல்
புதுமையைப் புரிந்து கொண்டு
புளகிக்கப் போந்தே” னென்றேன் .

“‘கூலிகட் டாது ; கொஞ்சம்
கூட்டுங்க’ ளென்றால் பெண்கள்,
‘சேலைகட் டிக்கொண் டிங்கே
செயும்வேலை யிலை’யென் பாரும்
வேலிகட் டிக்கொண் டன்றி
வேளாண்மை செய்யா ராயின்,
தாலிகட் டிக்கொண் டன்றித்
தாரமா காள்பெண்’’ னென்றாள்.

“‘தாதுங்கள் ளமிழ்தும் தாங்கித்
தரணியில் தயங்கப் பூத்த
மாதுங்க மலர்நீ, யென்னை
மனங்கண்டு மணந்து கொள்ளும்
போதிங்கு காதல் பூக்கப்
புரிவது தவரு கா’’தென்
ருதங்கப் பட்டே னாய், நான்
அணங்கினை யணுக லானேன்.

மேசையைப் ‘பளிங்கிஃ’ தென்ன
மிளிரவே துடைத்து, மேலே
தோசையை முறுக லாக்கித்
‘தும்பைப்பூ’ வெனவைக் கின்றேன்;
ஆசையும், பசியும் ஆட்பட்
ட்டங்கவே அமர்ந்த ருந்தின்
காசையுங் கேட்கே’’ னென்றே
கனிவாகச் சிரித்துக் கொண்டே,

“‘‘தருசிலே நட்டுத் தண்ணீர்
தான்விடாச் செடியாய்க் காய்ந்தேன்;
குரிசிலே! குமணற் கொப்பாய்க்
குவலயத் துள்ளீர்! கொள்ளைப்
பரிசிலுக் காய்வந் தேன்; நான்
பாவல்’ னெனநீர் பன்னின்,
அரசனாய்ந் தறியா தங்கை
அரிசிதந் தனுப்பல் நன்றோ?

ஆடுங்கால் காலங் கண்டாய்ந்
தாடிடும் மயிலும் ; ஆரப்
பாடுங்கால் பாங்கு பார்த்துப்
பாடிடும் குயிலும் ! பாரில்
தேடுங்கால் தெளிந்து தேடித்
திளைத்திடத் தின்று தீர்க்கக்
கூடுங்கால், குசலம் கூடக்
கூடிட வேண்டு மன்றோ ?

‘சேலம்மாம் பழமி னிப்பின்
சிகரந்தா’ னெனினும், சேரக்
காலம்தான் கழிந்து காயும்
கனிந்திட வேண்டும் ! கண்ணில்
கோலம்தான் கொண்டும் கண்டும்,
‘கொடுப்பது கொள்வ தெ’ன்னும்
சீலம்தான் விடின ‘சீ’ யென்று
சிரிக்காதோ இவ்வூ’ ரென்றாள்.

“ ‘கீச்செ’னக் குரலில் மட்டும்
கிளியன்று ; கிளர்ந்து கேட்கும்
பேச்சிலும் கிளிதான் ; ‘பேதைப்
பெண்மையி னியல்பிஃ’ தென்னும்
ஏச்சிலும் கிளிதான் ! மேனி
யெழிலிலும் கிளிதான் ! ஏன் ? கண்
வீச்சிலும் கிளியே தான் நீ !
வென்றனை யெனையின்’ ’ நென்றேன்.

“வென்றியும், தோல்வி யும் தம்
விருப்பமும் வெறுப்பு மாக்கல்
குன்றிய குணத்தி னோரின்
கூற்றெனக் கொள்வ ரான்றோர் !
ஒன்றிய அறிவி னோரோர்ந்
துண்மையை யுணர்த்தற் கன்றி,
என்றுமே தர்க்கம் செய்வ
தில்லைமற்’ ’ நென்றா ளல்லி !

16. வேண்டுக்கோள்

காலத்தில் தழைத்துப் பூத்துக்
காய்த்துப்பின் கனியும் சோலை
யாலத்தி யழைத்தி டாதே,
அழகான பறவை யெல்லாம்
கோலத்தைக் குறித்துக் கூவிக்
கூடல்போல், கூலி யாட்கள்
சீலத்தை யிழைத்திச் செல்விச்
செயல்திறம் தேரச் சேர்வார் !

“காலையி லுணவுட் கொண்டு
கல்லாவில் குந்திக் கையில்
நூலையும் கண்கள் நோக்கின்,
நும்மையும் பெண்கள் நோக்கிச்
சாலையில் குழுமித் தாமாய்ச்
சரமாரி யாவார், சார்ந்து !
வேலையின் நிமித்தம் வந்த
வேற்றாரார் தேனீர்க்” கென்றாள்.

“பசிக்காது புசித்தால், பாலும்
பழமும் தே னெனினும், வாய்க்கு
ருசிக்கா’தென் றுரைத்து நான்நி
ருபித்தும் வைத்தே னல்லீ !
புசிக்காத தெதுவும் தீங்கு
புரியாதின் றெனைநீ போற்றிக்
கசக்காதே ! இதுதா னந்தக்
காதல்நோய் போலு” மென்றேன்.

“உமிழாது, ‘புவியி லெச்சில்
உள்ளதெ’ன் றுரைப்போ ருண்டோ ?
அமிழாது சுரை,நீ ரில்நம்
அகமது விரும்பிற் றேனும் !
கமழாது முல்லை, காலங்
கண்டது மலர்ந்தா லன்றித்
தமிழோதித் தக்கோ ரானோர்
தவறுசெய் தறியா” ரென்றாள்.

‘தெரியாது தெரிந்தி ருக்கும்
 தீஞ்சுவைக் காதல் தேனின்
 புரியாத சுவைபோ கித்துப்
 புரிந்துகொள் ளும்போ தெய்தப்
 பிரியாது நம்மை யின்னும்
 பிணைத்திட விலை’யென் பாள்போல்
 சிரியாது, முகஞ்சி வந்தாள்,
 செய்கையால் சிணுங்கிச் செல்வி !

“அறிவதை யாய்ந்த றிந்தும்,
 ஆள்வதை யமைய ஆண்டும்
 உறுவதை யோர்ந்து ணர்ந்தும்,
 ஒல்லாத தொதுக்கி, யொன்றிப்
 பெறுவதைப் பெறுத லிஃதே
 பேராண்மை ! பெருமை யெய்தும்
 திறவிதைத் தெரிவித் தேனென்
 தெய்வமே” யென்றாள், தேவி !

அல்வேய்ந்து கொண்டி ருக்கும்
 அந்திநள் ளிரவே யாக ;
 எல்வேய்ந்து கொண்டி டிருக்கும்
 இளங்காலைப் பகலே யாகப்
 புல்வேய்ந்து கொண்டி ருக்கும்
 புனைவிலாக் கொட்டில் புக்குச்
 சொல்வேய்ந்து கொண்டி ருக்கும்
 சுந்தரி தொடர்ந்து சொன்னாள்:

“சட்டினிக் கிந்தத் தோசை ;
 சாம்பாருக் கந்தத் தோசை !
 இட்டிலிக் கேற்ப வுள்ள
 தெண்ணெயும், பொடியு மிந்தக்
 கொட்டிலை மாடி யாக்கிக்
 கொடுக்கவந் துள்ளேன் ; குந்திச்
 சட்டென வுண்டால் தான்நீர்
 சமர்த்துமாப் பிள்ளை,” யென்றே

“தந்திரத் தாலே தன்னில்
தானேயாய் வாழ்வோ னேனும்,
மந்திரத் தாலே வீழ்த்தும்
மாங்கனி யிலையென் மாணே !
எந்திரத் தாலே மாற்றும்
இணைப்பெது மில்லாக் குச்சுன்
சுந்தரத் தாலே யாங்கொல்
சொகுசான மச்சா யிங்கே ?

அகவாழ்வும், புறவாழ் வும்மற்
றறிவினி லடக்கி வைத்திங்
கிகவாழ்வை யிணைத்தி யக்கும்
இலக்கிய மில்லா தின்று
சகவாழ்வே சரிந்து, மக்கள்
சருகாக வாட்டுங் காலம்,
சுகவாழ்வு கனவில் கூடச்
சுயமாகப் பொருந்தா” தென்றேன்.

“நெய்வதை யறிந்து நெய்தால்
நேர்த்தி’யென் பதுவாய் நேர,
உய்வதை யறிந்து, காலம்
ஒருநொடி வீணாக் காமல்
செய்வதை யறிந்து செய்தால்
சேராத செல்வ மில்லை !
எய்வதை யறிந்திங் கெய்தி
யிருந்தின்ப முறலாம்” என்றாள்.

“நூறுபேர் பசியால் நொந்து
நோயுண்டு மாயும் போதிங்
காறுபேர் அரசு போகம்,—
ஆனந்த மாக வாழ்ந்தால்,
மாறுபேர் சூட்டி மக்கள்
மரியாதை கெடுத்து, மாறாய்
ஊறுபே ராது செய்தே
உளங்குன்ற வைப்பா” ரென்றேன்.

கூட்டமாய்க் குழுமி வந்து
குந்திப்பாட் டாளி மக்கள்,
நாட்டமாய்க் கேட்டு வாங்கி
நசைதீர வுண்டெ முந்து
நோட்டுமாய்ப் பணமாய் நீட்டின்
நுவல்வதோ ராது, நொந்து
பாட்டிமாய் வதனை வந்து
பரிந்துநான் தீர்த்தேன் பார்த்து!

மரத்தினி லிருந்து தோன்றும்
மலர், பிஞ்சு, காய்கள் மாயாத்
தரத்தினி லிருந்தும், தங்கும்
தன்மையில் தாழ்ந்த தாயின்,
பொருத்தினி லிருந்து திரந்து
புவியினில் விழுதல் போன்றென்
உரத்தினி லிருந்த தெல்லாம்
உதிர்தலா யுணர லுற்றேன்.

இச்சியா லின்ன,— பச்சை
இலைநிழல் செய்யும் சாலை;
கச்சித மாய்த்தென் பாலென்
கடையமைந் திருந்தும், காலம்
உச்சியை யுறும்போ தீயை
யோட்டுமா றுற்று ணங்கும்
பச்சியைக் காணப் பாவம்,
பரிதாப மாயி ருக்கும்!

புல்லையும், ஆலை யும், பொன்
போன்றுநான் புனைந்து போற்றிச்
சொல்லையும் பொருந்த வைத்துச்
சுவையாகக் கவிதை செய்யும்
எல்லையும் தள்ளிக் கொண்டே
ஏகிற்று காலம்! இப்போ
தல்லியென் அகத்தில் குந்தி
யாட்கொண்டு விட்ட தாலே!

செருவந்து சேரி னென்னே !
 சிறுமைவந் துறினு மென்னே !
 தெருவந்து கூடித் தின்றுத்
 தேக்கிட்டுச் செலினு மென்னே !
 அரவிந்த மதனை விட்டிங்
 கல்லியென் னும்பே ரோடித்
 திருவந்தென் அகத்தில் தங்கித்
 திகட்டாத் தே னா ளின்றே !

காதலோ காதல் ! காதல்
 கைகூடும் வரையும் காத்து
 நோதலோ நோதல் ! நோதல்
 நுவலுதற் கியலா தாகி
 வேதலோ வேதல் ! வேதல்
 வேதனை வெளிக்காட் டாது
 சாதலோ சாதல் ! சாதல்
 சாத்திய மாக்கும் காதல் !

வான்தொட வந்தால் மற்றிவ்
 வையகம் மறுக்குங் கொல்லோ ?
 தேன்தொட வந்தால் ஈயைத்
 திகைப்பிக்கும் பூவொன் றுண்டோ ?
 தான்தொட லாமாம், என்றன்
 தலைமுகந் தனையும் ! தன்னை
 நான்தொட லாகா தாமிஞ்
 ஞாலத்தி லிதுவா ஞாயம் ?

உறக்கமும் வருமா றில்லை ;
 உண்ணவு முறுமா றில்லை ;
 'மறக்கவும் மறக்கே' னென்னும்
 மனத்தினி லிருந்திம் மாதைத்
 துறக்கவும் தோன்ற வில்லை ;
 தூமலர் தனைத்தொ டாதிங்
 கிறக்கவும் இயலா தாயின்,
 இனியெதைச் செய்வ தோநான் !

சாற்றிக்கொள் வதனைச் சாற்றிச்
 சரிவரச் சாமான் வாங்கிப்
 போற்றிக்கொள் வதற்குப் போகும்
 பொழுதுச்சிப் பொழுதா கப்போய்,—
 காற்றுக்கொள் கின்ற போது
 களந்தனில் கண்ணாய்க் காத்துத்
 தூற்றிக் கொள் வதுபோல்,—நாளும்
 தொழில்படும் கடையிஃ தொன்றே !

வேலையில் விருப்பம் வைத்து
 வெளியேறி விடவே பாட்டி,
 காலையில் நிகழ்ந்த காட்சி
 கருதியாங் கிருக்க வேநான்
 சோலையில் மயில்போல் வந்தே
 சுந்தரி குந்தி னாள், கை
 நூலையு மேந்தி, நோக்கும்
 நோக்கொன்ற நுணுகி நோக்கி !

காவியங் கண்ம லர்ந்து
 கடைக்கணித் தருளிக் காயாக்
 கோவையங் கனியில் கூர்த்த
 குறுநகை மதுவுட் கொண்டே,
 “தேவியின் காட்சி யாலித்
 தேகத்தி லிருந்து தீர்ந்த
 ஆவியும் மலரும், மீண்டங்
 ககலின்மற் றுலரு” மென்றேன்.

“கட்டினை யறுத்துக் கொண்டு
 கண்முடிக் கடுகிக் கைக்கங்
 கெட்டின முருங்கை யின்மேல்
 ஏறிற்றும் வெறிவே தாளம் !
 ‘மட்டெ’னும் தமிழ்சொல் லொன்று;
 மது, மிதம் பொருளி ரண்டு !
 பட்டெனப் பதியப் பாடம்
 பயிற்றுக !” என்றாள், பாவை.

“பட்டன்ன பைம்பொன் மேனி,
பவளவாய், பங்க யத்தின்
மொட்டென்ன முகிழ்த்த கொங்கை !
முழுமதி முகத்தில் பூத்து
விட்டன்ன குவளை யுண்கண் ;
வில்லெனும் புருவச் செல்வீ !
தொட்டுன்னைப் பார்க்க என்னை
துருதுருக் கின்ற” தென்றேன்.

“துதிசெய்யும் தோத னைத்தும்
தூரமா யொதுக்கித் தூய
கதிசெய்யும் கலையைக் கண்முன்
கவினாகச் சுட்டிக் காட்டிப்
பதிசெய்யும் பாங்க னைத்தும்
பதனமாய்ப் பதியச் செய்தால்,
சதிசெய்வ தனைத்தை யும்நான்
சரிசெய்யத் தவிர்க்கே” னென்றாள்.

“தோதென திதயத் தோரெட்
டுணையேனும் துளிர்க்கா தல்லீ !
‘தீதெ’னத் தெளிந்த வென்றித்
தேசத்தி தீர்க்கத் தேர்ந்து
நூதன மான நூல்,—நான்
நுணுகியாய்ந் தெழுதுங் கால்,நீ
சோதனை யாய்வந் தென்னைச்
சொக்கிடச் செய்து வைத்தாய் !

பழகினு மென்னும் ; பார்த்துப்
பழகாம லிருந்து மென்னும் !
மெழுகினிற் செய்த பொம்மை
மேதகு வண்ணப் பூச்சுற்
‘றழகெ’னி னென்னும் ! வெய்யோன்
அனல்கதிர்க் குருக லொத்துன்
ஒழுகலின் வெயிலென் னுள்ளத்
துறுதியை யுருக்கிற்” றென்றேன்.

“அருமையா யறிவ தாய்ந்தும்,
 அகத்தினில் புறத்தைக் கண்டும்
 இருமையின் வகைகள் தேர்ந்தே
 இலக்கெனக் கொண்டி யங்கி,
 உரிமையா யொழுக்க முண்மை
 உயிரென வோம்பு வோர்தம்
 பெருமையே பிறங்கிற்’ நென்று
 பேசினோர் மாசில் லாதார்!

பொன்னையும், புவியை யும், பூப்
 போலவே கமழப் பூத்த
 கன்னியர் தமையுங் கண்டு
 கருத்தழி யாது காத்துத்
 தன்னைத்தா னடக்கி யாளும்
 தகவில ராயின் நீரும்,
 என்னையும் நானே யேசி
 யிதயம்நொந் திறப்பே” எனென்றுள்.

18. கற்பென்னும் திண்மை

மாதினிவ் வாய்ச்சொல், மாந்தும்
மகத்தான அமிழ்த மாகிக்
காதினிற் புகவே நானும்
கழிபெருங் கனிவி னோடும்,
“வேதனைப் படவேண் டாம் நீ ;
விரும்பிநா னுன்னைக் கொஞ்சம்
சோதனை செய்தேன், மற்றுன்
சுயத்திறன் துணிதற் கன்பே !

அயர்வினை யாற்றிக் கொள்ளென்
அகத்துறு மறிவே ! ஆய்ந்திவ்
வுயர்வினைக் கவிதை யாக்கி
யுலகினுக் குணர்த்த வுள்ளேன் ;
‘செயிர்வினை யிஃதெ’ன் றெண்ணிச்
சிந்தைநோய் செய்தி டேலுன்
துயர்வினை துடைத்தற் குற்ற
துணைவன்நான், தூய’ னென்றேன்,

அகில்குழ்ந்து கமழுங் கூந்தல்
அடிகுழ வைத்தா ளேனும்,
பகல்குழ்ந்த மதியாய்ப் பாவம் !
பனிமுத்தாய் முகமும் வேர்த்துத்
துகில்குழ்ந்த வுடலைத் தொட்டுத்
துடைத்தவ ளாகித் தொல்லை
நகல்குழ்ந்த நிலைக்கு நாணி
நைந்திட லானாள், நங்கை !

பாணத்தா லடிக்கப் பட்ட
பறவையின் பதின்ம டங்கு
நாணத்தால் நைக்கப் பட்ட
நங்கையைக் கூர்ந்து நோக்கிப்
பேணத்தான் வந்த பேரும்
பெண்மயி லகத்தைப் பிய்த்துக்
கோணத்தான் செய்த நானும்
குன்றினேன், குணங்கொள் ளாதே !

வண்டுக்கொண் டுண்டு வக்க
வழங்கும்செங் கமலந் தன்னை
நண்டுக்கொண் டுண்ட வாறும்
நைந்திடச் செய்தேன் ; நானே,
கண்டுக்கொண் டுண்டு வக்கும்
காரிகை கண்க லங்கின்,
விண்டுக்கொண் டுண்டு றங்கா
வேதனை விளைவிக் கும்மே !

முன்பனி மூடல் போலென்
முகத்தினைச் சங்கை மூடித்
துன்பெனும் மடுவில் தோய்க்கத்
துயருறும் நிலைகண் டல்லி,
பின்பனி தீர்ந்து, பேணப்
பிறந்தநல் லிளவே னில்போல்,
'இன்பினுக் கெல்லை யிஃ'தென்
றெனைத்தளிர் விரலால் தீண்டி,

“அகங்கோண வைத்தா லாணும்,
அறிவறிந் தடங்கும் பெண்ணும்
முகங்கோண வைப்பா' ளென்னும்
முதுமொழி முறையோ ராதீர் !
இகங்காணும் பெண்மை யாண்மை
யிருமைமற் றெருமை யாகிச்
சுகங்காண வேண்டின், சூழல்
சுபங்காண வேண்டு மன்றோ ?

‘பூரிக்க வந்து போகும்
பொழுதெ’ன நம்பிப் போந்தும்
கீரிக்கும் பாம்புக் கும்தாம்
கிட்டிய பொழுதா யிற்றே !
ஊருக்குப் பொதுவா யுள்ள
ஒழுக்கத்தை யொட்டி, நீரிக்
கோரிக்கை தீர்த்தால் தான்றும்
குறைதீரக் கூடு” மென்றாள்.

“எழுத்தென வுள்ள தெல்லாம்
இதயத்தில் பதித்துக் கொண்டே,
‘அழுத்துதிச் சுமையெ’ன் றங்கங்
கவிழ்த்துகுத் தாவ தென்ன?
பழித்ததை யொழித்துப் பண்பு
படிந்தவ ராகிப் பாரில்
வழுத்துறும் வாய்மை யொப்ப
வாழ்வதே வழிவாய்ப்” பென்றேன்.

“இளக்கமா ‘யெடுப்பார்ப் பிள்ளை’
யெனஇருந் தேமா றேன்நான் ;
விளக்கமாய்ப் புரியச் செய்வீர்
வியன்ஞாலத் தியல்பை யெல்லாம் !
துளிக்குமா றுள்ள வானம்
தொடர்ந்துபெய் துதவா தாயின்,
அளிக்குமா றுள்ள ஞாலம்
அறுகேனு மளிக்கா” தென்றாள்.

“‘காம்புகா யிலை,வேர்,—யாவும்
கசப்பெ’னப் பகரும், காட்டு
வேம்பது மட்டு மன்று;
வெகுகாலம் வெளியு முள்ளும்
தீம்பெனத் தெரிந்தும் செய்து
திளைக்கும்நாம், திருந்தித் தேர்ந்திங்
கோம்புதற் கிருந்து மோம்பா
வுண்மையும் கசப்ப தொன்றே !

தீனத்தைப் பற்றி யாய்ந்தும்,
தேசத்தைப் பற்றி யாய்ந்தும்,
வானத்தைப் பற்றி யாய்ந்தும்,
வாழ்வினைப் பற்றி யாய்ந்தும்,—
மானத்தைக் காத்து, மன்னி
மாண்பெய்த விரும்பும் மாதே !
—ஞானத்தை யெய்தி னுண்மை
நலம்துய்த்தோ ராவோ” மென்றேன்.

19. பச்சியும் போண்டாவும்

65

கையிலே காசைத் தந்து
கணக்காகச் சாமான் வாங்கிப்
பையிலே போட்டுக் கொண்டு
பரபரப் பாய்வந் துற்றாள்,
நையினும் மெய், கை, — யுள்ளம்
நலியாத நல்ல பாட்டி!
வையினும் சிரித்துக் கொள்ளும்
வழிச்சுமைப் பையன் பின்னால்!

நோவன செய்வ தோரா
நுண்ணுணர் வோடும், நோக்கில்
'ஏவெ'னும் கண்ணி யுங்கண்
டெழுந்தெதிர் நின்றாங் கொன்றி,
மேவின பொருள்மேல் கண்ணும்
மேவிடச் செய்து, மின்னாய்
ஆவன அனைந்து செய்தற்
கடுப்பின்பா லானா ளன்றே!

“குணிலடு முரசங் கொண்ட
கோமகள், குறையொன் றின்றி
யுணலுடுத் துறங்க லுற்றாங்
குவந்திடா துழைத்த ‘லொண்ணீர்
மணலடுத் துதித்த லர்ந்த
மணங்கமழ் நளினம், மாயத்
தணலடுத் திட்ட’ தென்னத்
தானாயிற் றன்றோ?” வென்றேன்.

“கரிசனம் தனக்கென் நன்றி!
கவைக்குத வாத நானே
ரரசனின் புதல்வி யாய்ப்பின்
அயலானின் மனைவி யாயின்,
சரிசம னாகச் சார்ந்து
சலிப்பின்றிக் கடமை செய்தல்,
துருசிலா வுளத்தில் தொக்குத்
துணையாகுங் குணமிஃ” தென்றாள்.

“‘நாருக்கு மணத்தை நல்கும்
 நறுமண மலர்நா’ எனன்றிவ்
 ளுருக்குள் ளொருத்தி நீயுற்
 றுரைப்பதி லுண்மை யில்லை!
 ‘நீருக்கு நேசங் காட்டும்
 நெருப்புள்ள’ தென்று நின்றிப்
 பாருக்குப் பகர்ந்தால் நம்பும்
 பைத்திய மதுவன்’’ நென்றேன்.

“‘எரியூட்டி னன்றிக் காயா
 தெண்ணெயும் சுட்ட’ தென்று
 வரியோட்டிக் கவிதை பாடி
 வைத்தாலும் நம்பா திப்பார்!
 கரியூட்டிக் கசக்கப் பண்ணும்
 காய்ச்சல்சற் றதிக மானால்!
 சரியூட்டிச் சுட்டா லன்றிச்
 சாமான்கா சாகா தென்றும்!

‘தீண்டாது தீசு டாது;
 தின்னாது பசியா ருது;
 தூண்டாது திருவி ளக்கும்
 துலங்கிடா’ தென்ப தோரீர்!
 வேண்டாது பேசி, வேலை
 விரும்பாது செய்தா ‘வேண்டா
 போண்டாவைக் கருக்கிப் போட்டாய்?
 போக்கிரீ!’ யென்பாள், பாட்டி.

ஆவதை யலசி யாய்ந்திங்
 கனைத்தையும் துலக்கும் பாட்டி,
 நாவதை யசைக்கா தொன்றும்
 நடைமுறைக் கிசைய மாட்டா!
 ‘பாவதை யாத்துப் பாடும்
 பாவலர், பாவை யுள்ளம்
 நோவதை நூக்கா’ ரென்று
 நுவலும்நூல் நூறுண்’’ டென்றாள்.

‘‘மூட்டையை யவிழ்த்துக் கொட்டி
 ‘முழுதும்நெல்’ லென்றென் முன்னால்
 நீட்டிநீ முழக்கா தே; யென்
 நினைவெலாம் நிலைத்தி ருந்த
 ஏட்டையும் மறந்து விட்டிங்
 கெப்போது முனைநா னெண்ணப்
 பாட்டியே பழகப் பண்ணிப்
 பாழ்செய்தாள், பணியை’’ யென்றேன்.

‘‘ஆழிகா னாத சங்கோ?
 அரசுகா னாத பங்கோ?
 மேழிகா னாத காடோ?
 மேதைகா னாத ஏடோ?
 ஊழிகா னாத போதோ?
 உலகுகா னாது நாதா!
 கோழிகா னாத தொன்றும்
 குஞ்சுகா னாது, கண்டீர்!

கரும்புங்கால் முதிர்ந்தா லன்றிக்
 களிப்பளிக் காதாம், சாறும்!
 அரும்புங்கா லரும்பிப் போதா
 யலருங்கா லலர்ந்த ருந்தச்
 சுரும்புங்கால் கொண்டு றிஞ்சின்
 சுகந்தரும் மலர்போல், பெண்தான்
 விரும்புங்கால் விரும்பு மாண்மை
 வீறது வேட்கைப் பேறே!

ஆடவ னென்னும் பீடே
 அரியாச னத்த மர்ந்து
 நாடுவ தனைத்தும் நாடி
 நல்லதை நயந்து செய்து
 தேடுவ தனைத்தும் தேடித்
 திருமணக் காவல் மேவின்,
 ‘ஈடெவ’ னென்னும் வீடே!
 இன்பமு மெய்திற்’’ றென்றாள்.

20. எச்சரிக்கை

உச்சிவந் தொன்றும் போதன்
 றுள்ளத்தி லுவகை யூற்ற
 யச்சில்வார்த் ததுபோன் றல்லி
 யருகில்வந் தமர்ந்தாள். “ஆய்ந்து,
 கொச்சியில் கப்ப லேறிக்
 ‘குவய’த்தி லிறங்கிக் குந்த
 நிச்சயம் செய்தேன் நானென்
 நீலவான் நிலவே, நேற்று !

‘செயத்தக்க வல்ல செய்தான்,
 சீரழி வுற்றான் ; சேரச்
 செயத்தக்க செய்யா தானும்
 சிறுமைக்குள் ளான’ னென்றே
 நயத்தக்க விதமாய்ச் சொல்லும்
 நாயனார் சொல்லை நம்பி,
 வியத்தக்க செல்வம் தேட
 வெகுவாக விரும்பு கின்றேன்.

காருணும் கூந்தல், கோவைக்
 கனியுணும் செவ்வா யல்லீ !
 ஊருணி நீர்நி றைந்தாங்
 கொப்பற்ற செல்வம் தேடிப்
 பாருணப் பரிந்து தந்து,
 பாரியாய் நானும் பாரில்
 பேருண வேண்டு மென்னும்
 பெருவேட்கை யுற்றே” னென்றேன்.

“படலைவிட் டிருக்கா இந்தப்
 பலகாரக் கடையில், பச்சி
 சுடலைவிட் டிருக்கப் போய்ச்
 சுறவுலாம் கரிய மூரிக்
 கடலைவிட் டிருக்காக் கப்பல்
 கண்டேறக் கூடுங் கால்நீர்,
 ‘உடலைவிட் டுயிர்போ யிற்’றென்
 றுரைக்குழு ரெனைக்கண்” டென்றாள்.

“கொள்ளவும் கூட வில்லை ;
 குறிப்புடன் கூறு முன்சொல்
 தள்ளவும் கூட வில்லை;
 தரித்திரன் தனங்கண்’ டென்ன
 அள்ளவும் கூடு முன்னை ;
 யணைத்தகத் தாசை தீர்க்கத்
 துள்ளவும் கூடும் நீயும் !
 துப்பவும் கூடும், ஆயும் !

“பசிப்பது பாவ மாமோ ?
 பசியாறு மாறு பார்த்துப்
 பசிப்பது பாவ மாமோ ?
 ‘பூவை நீ புலன்ம யக்கி
 யிசிப்பது பாவம் ! ஏங்கி
 யிதயம்நொந் தின்ன லுற்று
 வசிப்பது பாவ’ மென்னும்
 வழக்காறு வகுப்பே” எனன்றேன் .

“சுற்றந்தா னாகச் சுத்தச்
 சூரன்தா னாகச் சொன்னால்,—
 மற்றுந்தான் மயக்கத் தக்க
 மன்மத னாக ! மாறாய்ச்
 சற்றுந்தா னெதிர்பா ராத
 சமயத்தில் சதிசெய் தந்தக்
 குற்றந்தான் புரிந்தா லென்னைக்
 கொன்றோனு மானா னன்றே !

பனியாகக் காலம் மாறின்
 பயிரெல்லாம் களத்தைக் காணும் !
 கனியாகும் வரையும், காயும்
 காத்திடும் மரத்தில் கண்டீர் !
 இனியாகி லும்நீர் மற்றிவ்
 வியல்பினை யேற்றிங் கே நாம்
 தனியாகத் தங்கும் போழ்து
 தமிழ்கற்பித் தருள்வீ” ரென்றாள் .

ஆய்நீங்கி னப்போ தேமற்
 றல்லியின் செவியில் நானென்
 வாய்நீங்கி வந்த வார்த்தை
 வாரியே கொட்டும் கெட்ட
 நோய்நீங்கி, நோற்றோன் போன்று
 நொடியிலே மாறி நோக்கிப்
 “பேய்நீங்கும் போதும் பெண்மைப்
 பெருமைநீங் காது போலும்!

செம்மைசெய் கின்ற நல்ல
 சிந்தனைத் திறன்சேர்ப் பித்திங்
 ‘கிம்மையும் மறுமை யும்மற்
 றெய்திடற் கருக’ ரென்னத்
 தம்மைத்தா முயர்த்தத் தக்க
 தார்மிகத் தகைமை சாற்றும்
 அம்மையே! பொறுத்தி நீயென்
 அறியாமை தனையின்” நென்றேன்.

“கட்டது கழன்று காளை
 காடுமே டாகி யோடக்
 ‘கெட்டது பயிர்தா’ னென்று
 கேளிரும் தடுத்து மொத்தப்
 ‘பட்டது போது’ மென்றே
 பயந்தது திரும்பி வந்து
 விட்டது வீட்டுக் கேனும்
 வேதனை மீந்த” தென்றாள்.

மாதனை மகிழ்ந்து பார்த்து
 மறுமாற்ற மளித்தேன்: “மானே!
 வேதனை மிச்ச மேனும்,
 வெஞ்சினம் தொச்ச முண்டுள்
 காதினை மசித்துச் சுற்றிக்
 கைமுறுக் காக்கிக் காட்டிச்
 சாதனை புரியத் தக்க
 சமயமும் சாரு” மென்றே.

‘‘பழுத்தறி யாத பச்சைப்
 பசுங்காய்க்குப் பாரின் மீது
 விழுத்தெரி யாது, கல்லை
 வீசியே அடித்தா லன்றித்
 தொழுத்தெரி யாது தூய
 தொன்மைசால் தமிழுக் கேனும்,
 ‘அழுத்தெரி யாதல் லிக்கென்
 றறிவித்தோ ரவர்யா ரையே !

இழுத்தறி யாத காளை
 ‘ஈரம் போய் விடுமே யிங்கென்’
 றுழுத் தெரி யாதான் கட்டி
 யோட்டிய கதையோ ராதீர் !
 எழுத்தறி யாத பெண்ணும்
 ஏமாரு ளென்றும் தாலி
 கழுத்தறி யாது, காத்த
 கற்பில்கை வைத்தற்’ கென்றாள்.

21. வெற்றி தோல்வி

‘இயக்கவே யிருந்து வந்த
எந்திரம் பழுதுற் றின்று
வியக்கவே சீர்செய்’ தென்ன
விளங்கிட இருந்த என்னை,
மயக்கவே மனைக்குள் வந்து
மாருகப் பேசித் துன்பம்
பயக்கவே பணிந்து, பையப்
பைந்தொடி அமர்ந்தாளன்றே !

புத்தக மின்றிக் கையில்,
புன்னகை முகத்தில் பூத்தவ்
வித்தகி யெதிரில் வீற்று
விரைந்தெனை விரும்பி நோக்க,
“உத்தமீ ! பித்தாய்ச் செய்தென்
உளத்துப்புல் மேயும் மாணே !
சித்தம்நோய் செய்தற் கின்றும்
சேர்ந்ததேன் வந்திங்” கென்றேன்.

“ஓவிய மொப்பக் கற்போ
ருள்ளத்தி லொன்றிக் கொள்ளும்
பூவியல் சொற்கள் பெய்துப்
புதுமையாய்க் கவிதை செய்வீர் !
பாவியும் படித்துப் பார்த்துப்
பாமரப் பான்மை மாய்க்கும்
காவிய மெனக்குங் கொஞ்சம்
கற்பிப்பீ” ரென்றாள், கன்னி.

“அறிவற்றங் காத்தற் கான
அரும் பெருங் கருவி ! மற்றும்,
செறவுற்று முள்ள ழித்தல்
செயலாகா அரணஃ” தென்று
திறவுற்றுச் செப்பும் நல்ல
திருக்குறள் தனைத்தே ராநீ
வுறவுற்றுக் காவி யத்தில்
உளம்புகுத் துவதே” னென்றேன்.

“படித்துக்காட் டுங்கால், பண்புப்
பாத்திரம் பார்ப்ப தொப்ப
அடுத்துக்காட் டும்ப ளிங்காய்
அகம்புற மாய்ந்த மைத்து
முடித்தும்மாட் டும்வி தத்தில்
முறையாக முளுமை யாக்கும்
எடுத்துக்காட் டிலக்கி யங்கண்
டில்லறம் புனைதற்” கென்றாள்.

“கண்ணுண்டு களிக்க வாய்த்த
கவின்மிகு மயிலே! காதும்
பண்ணுண்டு களிக்க வாய்த்த
பைந்தமிழ் காவி யங்கள்
மண்ணுண்டு களிக்க வாய்த்த
மாந்தர்க்குப் பலவுண் டேனும்,
‘எண்ணுண்டு களிக்க வாய்த்த
இலக்கிய’ மெனவொன் றுண்டே!

“‘ஓவிய’ மாயென் னுள்ளத்
துறைகின்ற தேவீ! ஓதும்
காவிய மியற்றிக் கண்முன்
காட்டிக்கற் பிப்பேன்; நீ,யென்
னாவியு மகலா முன்னுன்
அகமது மலர்ந்து மற்றிப்
பாவியை யணைத்து முத்தம்
பரிசொன்றீ வாயோ?” என்றேன்.

“ஒன்றல்ல; இரண்டு மல்ல;
ஒருநாறு முத்த மீவேன்!
இன்றல்ல; நாளைக் கல்ல;
இயல்பாக மணந்து கொண்டு
நன்றல்ல தில்லா நீரென்
நாயக னான அன்றே!”
என்றல்லி விளம்ப,— “அன்றே
இலக்கியம் கிளம்பு” மென்றேன்.

‘முனிவுற்று முகஞ்சி வந்து
 முனைப்புற்று மொழிந்தா ‘‘ளின்றென்
 மனுவுற்றுக் கேட்டி ரங்க
 மாட்டர்நீர் ! மயங்கி மாருய்க்
 கனிவற்ற கவிஞ ராகிக்
 கைம்மாறு கோரு வீர் ! நும்
 தினவிற்த தாயின் நானே
 தேய்க்குங்கை யாய்த்தோற் கின்றேன்.

‘மடவாதி மாயும் போதும்
 மயக்கத்தை மாற்று’ னென்னும்
 அடவாதி யாயுள் ளீர்நீர் !
 ஆயினும் பரவா யில்லை !
 நடுவாதி யந்தங் காண
 நானின்று துணிந்து நல்ல
 திடவாதி யாகின் றேன் ; நும்
 திருவடி சரண’’ மென்றாள்.

மூன்றாம் பகுதி

‘ மாலை மணக்கும் மலர் ! ’

‘ஆலொன்று மறுகொன் றும் மற்
 றருகரு கிருந்திங் கந்நாள்
 நூலென்று நுவன்ற யாவும்
 நுணுகியாய்ந் துணர்ந்து நோற்கப்
 பாலொன்றித் தேன்க கலந்த
 பான்மையாய்ப் பரவ சித்து
 மேலொன்றி நாளும் பேசும்
 மேதையாய் மிளிர்ந்த தாம்புல் !

வல்லவன் மனத்தில் பொல்லா
 வஞ்சனை, வளர்ந்து விட்டால்,
 கொல்லுவோன் கையிற் கொண்ட
 கோடரி யதுவா மன்றோ?
 சொல்லுவான் சொர்க்கத் துக்கே
 சொந்தக்கா ரன்தா னென்றே;
 நல்லவற் கிவனல் லாமல்
 நஞ்சுவே ருவ துண்டோ?

ஆய்லுக மாற்றல் போன்ற
 தனைத்தையு மகத்திற் கொண்டாங்
 கோய்வாக வொருநாள் மாலை
 யுவந்துவந் தொன்றிக் குந்தி,
 சாய்வாக இருந்த ஆலின்
 சங்கடம் சலிப்பைச் சார்ந்து,
 வாய்வேக மாகச் சொற்கள்
 வயணமாய் வழங்கிற் ரும்புல்:

“மயிலுக்கு மனையு மானாய்!
 மங்கல வாழ்த்தி சைக்கும்
 குயிலுக்குக் குடிலு மானாய்!
 குரங்குகள், கும்மி கெரட்டிப்
 பயிலற்கு கீழை யானாய்!
 பருதிகாய் கின்ற போது,
 வெயிலுக்கு நிழலு மானாய்
 வித்தக வாழ்வுன் வாழ்வே !

முதலேவாய் முன்கால் மீட்க
முடியாத யானை, மொய்த்த
சிதலேவாய்த் துரும்பாய் நொந்து
செயல்மாய்ந்து கூவத் தீர்த்த
மிதிலேவாய்ச் சீதை கேள்வன்,
மேனாள்மற் றுன, — மென்மைக்
குதலேவாய்க் குழவி தூங்கக்
கொண்டதுன் னிலேதா னன்றோ?

பண்டைநா ளரசர், பற்றிப்
பகைவரைப் பணிய வைக்கத்
தண்டெடுத் தியக்கி வந்தால்
தங்குதற் கிடம்நீ தந்தாய்!
உண்டதுன் இலையில்! ஓய்ந்தோ
ருவந்ததுன் நிழலி லென்று
கண்டுநான் கற்ற பண்டைக்
காவியம் புகழ்வ துன்னை!

முற்பிறப் பதில்முள் மேனி
முசுட்டையா யுதித்தாய்! மூவாத்
தற்பரன் தயவால் தான்நீ
தரணியிற் பிறந்தா லானாய்!
கற்பினுக் கரசி யாமக்
காந்தாரி கண்ட வாழ்வாய்ப்
பற்பல விதத்துன் வாழ்வு
பதிசூக வாழ்வா யிற்று!

ஆயினு மென்னு மின்னும்
அதிகமா யுளதுன் னாயுள்!
'தேயினும் சந்த னக்கோல்,
தெய்வத்தின் தேவை தீர்த்து
மாயினும், சுவர்க்கம் காணும்
மகத்தான வாழ்வா' மென்று
தாயினும் பரிவு கூர்ந்து
தாபத ருபதே சித்தார்!

மரமாகி யிருந்தும் மண்ணில்,
 மதித்திடும் வயிரம் பற்றி
 யுரமாக, — வுள்ளீ டொட்டா
 வெருகுறை யுனக்குண் டொப்புத்
 தரமாக மாற வேண்டின்
 தவம்செய்க! தாழ்த்தேல் காலம்!
 வரமாக வழங்கும் தெய்வம்
 வலுவைவா யாற வாழ்த்தி!...

அறுகம்புல் முடித்த சொல்லிஃ
 “தாலே! நீ அவஞ்செய் யாதே!
 விறகொடு சுள்ள லாகி, —
 வெறுக்கவீ னுக்கி யுன்னை!
 ‘குறுகிக்கை கூப்பிக் கோரிக்
 கும்பிட்டுத் தெய்வம் கொண்டால்
 மறுகவே நேரா’ தென்று
 மறைகளும் கூறிற்” நென்றே.

“அவமாயிற் றந்தோ! இந்த
 அவனிவாழ் வெ’ன்று நைந்து,
 ‘தவமாகச் செய்திங் கென்னைத்
 தமிழாய்ந்த தக்கோர் போற்றச்
 சிவமாகிச் சிறப்ப தன்றிச்
 சிறுமையைப் பொறுக்கேன் புல்லே!
 நவமாதற் குரிய தெல்லாம்
 நவிலுக!” என்ற தன்ருல்!

“உன்னையு மென்னை யும்மற்
 றுளமாரப் பேரைக் கூறி,
 ‘யின்னதைப் போல்தழைத்தே,
 யின்னதைப் போல்வே ரோடி
 மன்னியே வாழ்க! வென்று
 மங்கல வாழ்த்தி சைப்போன்,
 தன்னதைத் தானோ ராமல்
 தயங்கிடும் மனிதன் தானே!

‘தப்புக்குத் தப்பிக் கொள்ளத்
 தருக்கவா தங்கள் செய்வோர்,
 ஒப்பிக்கொள் கின்ற வுண்மை
 யுலகிலொன் றில்லை யாகித்
 துப்புக்குத் தெய்வத் தைத்தம்
 துணைக்கொதுக் கிக்கொண் டுள்ளம்
 அப்பிக்கொண் டகற்று துள்ள
 அழுக்கைந்து குவின்தா’ லென்பர் !

பிறக்கவே பெற்றும், பேணிப்
 பிறர்க்கிரங் காத மாந்தர்
 இறக்கவே யிருந்தும், வாழ்வில்
 எய்துவ தெல்லா மெய்தித்
 துறக்கவே தோன்று துள்ள
 சுவர்க்கமும் பெறுவா ராயின்,
 சிறக்கவே நாமும் காண்போம்
 சிவன்பாத’ மென்ற தாம்புல் !

23. உபதேசம்

‘பிடிப்புகல் கூடா தெ’ன்றே
பேணுவாள், பிணிக்க லுற்ற
இடுப்பிகல் நகில்கண் டஞ்சி
இணைந்தெழில் துகில்புக் கென்ன,
நடுப்பகல் பொழுதில் கண்முன்
நறுமுல்லைப் பன்ம லர்ந்து
படிப்பிகல் பழுதென் றெண்ணிப்
பையவந் தமர்ந்தாள், பாவை!

பாலுங்கண் டறியாப் பூனை,
பருகக்காண் பதுபேபால் பார்த்தே,
“ஆலுங்கண் டறியும் புல்லும்
அகனமர்ந் திருந்து வாழ்ந்த, —
காலங்கண் டறியா துள்ள
கவின்மிகு கதையை நாமிஞ்
ஞாலங்கண் டறிய நாட்டல்
நலமான செயலா” மென்றாள்.

மாட்சியில் மிக்குக் காண்பார்
மனங்கவ ரல்லி யின்நற்
காட்சியில் களித்த லன்றிக்
‘காசினி கமழ வைக்கும்
ஆட்சியில் வந்து குந்தெ’ன்
றழைக்கினு மெனது கண்கள்
மீட்சியில் லாத தாய்மென்
மேலிதில் மேவும் போலும்!

“பாசமாய்ப் பூத்தும் நீரில்,
பருதியின் பயத்தி னாலே
வாசமாய்ச் சொல்வ ராது
வாய்மூடி வதியு மல்லி!
நேசமாய் நிலவு காலும்
நிறைமதி தனையும் நீக்கின்,
நீசமாய்த் தேய்ந்து போகும்
நிலைக்கது வந்தே தீரும்!

ஆலொத்துப் புல்சொல் நம்பி
 அருந்தவம் புரிவ தாயின்,
 ஞாலத்தில் மனிதன் நானும்
 நாடொறும் தவம்செய் கின்றேன் ;
 காலத்தில் கனிந்த கோவைக்
 கனியாமுன் னிதழைக் கொத்தும்
 கோலத்துக் கிளியாய்க் கொண்டு
 கொள்வதற் கெனைநீ” யென்றேன் .

“நாணுக அமைந்த நல்ல
 நகையெலாங் களைந்து, நாடிப்
 பூணுக வுமைநான் போற்றிப்
 புலனாரப் புனைந்துள் ளேனோ
 ராணுகி யெனைக்கொண் டாளற்
 காற்றல்சால் தோன்ற லென்றே !
 வீணுக வேநீர் பேசி
 வேதனை விளைப்பீ” ரென்றாள் .

“ ‘கலை’யென்று கருதத் தக்க
 கவின்மிக்க நவக தைக்கு
 விலையொன்று தருவோற் கன்றி
 விளம்பநான் விரும்பே” னென்னச்
 சிலையொன்றப் புருவம் கோணிச்
 சிவந்தகண் ணீராய்ச் சிந்தி,
 ‘இலையென்று சொல்வே னல்லேன்
 ஏந்தலே !’ யென்றாள், செல்வி !

“ஆவின்பா லெனநீ யிவ்வா
 றவசர மாய்ப்பொங் காதே ;
 காவின்பால் காணத் தக்க
 கவின்மட வன்ன மே ! வுன்
 நாவின்பால் சொல்தேன் நன்கு
 நசைதீரப் பருகி னன்றிப்
 பூவின்பால் வண்டா யுள்ளம்
 பொருந்துவ தாகா தன்றோ ?

நிசியாகி நீளும் கூந்தல்,
 நிலவென வொளிரும் நெற்றி,
 வசியாகி மிளிர்ந்து நீரில்
 வயங்கும்நற் கயற்க னாய்! மெய்ப்
 பசியாகிப் பருக வுன்னைப்
 பார்த்து நான் பகர்ந்தே னில்லை;
 குசியாக வேண்டிச் சொன்ன
 குறுநகைக் குறிப்பிஃ” தென்றேன்.

‘சேலா’ மென் றூல், மற்ற றச்சேல்
 செவ்வரி சேர்த்தா லன்றி,
 யேலாமெல் லிளமான் கண்ணி
 யிறைஞ்சினு “‘எழில்மி குந்த
 ஆலாம்நன் மரத்தை யப்புல்
 அவம்செய்த தோ?அஃ தன்றேல்
 மேலாமவ் வீசன் பாதம்
 மேவச்செய் ததுவோ? மேலே,

கொங்குமேல் கோடு தித்துக்
 கொடுமுடிக் கொழுநன் கொள்ள,
 நுங்குமாய் நுரையா யோடும்
 நொய்யலின் குரலும் நொய்யச்
 ‘சிங்கவே நெனமு ழங்கும்
 செந்தமிழ்க் கவிஞ ரேறே!
 பொங்கவே மாட்டேன் நான்;நீர்
 புகலுக கதையை.” யென்றாள்.

“கோலுக்குக் குச்சி யென்றும்
 குருவாகக் கூடா தென்றவ்
 வாலுக்குத் தெரியா தாகி
 யாவலால் மேவச் செய்யப்
 பாலுக்குங் காவல்; பூனைப்
 பசி நீக்குந் தோழ னாய்ப்புல்,
 வாலுக்குத் தலைகா னாது
 வாசநெய் பூசிற் றங்கே!

காதொன்று கேட்க நாடும் ;
 கண்ணொன்று காணற் கோடும் ;
 மீதொன்றி முல்லைப் பூவை
 மேய்ந்திட முக்குந் தேடும் !
 தீதன்றி நலஞ்செய் யாதார்
 திசைமாற்றம் செய்வ துண்டு !
 போதொன்றிப் புலன்க ளொன்றிப்
 புரிவதே தவமா மாலே !

தேடினும், — தவம்தொ டங்கல்
 தெட்சனா யனமஃ தொன்றே ;
 நீடினும் நீக்கு, போக்கு,
 நெறிமுறை, நியமம் வேண்டும் ;
 பாடினும் வாரா தந்தப்
 பாட்டினுக் கேற்பப் பாங்கா
 யாடினும் வாரா தாடி
 யதுவரி னதுவ ருங்காண் !

தாங்கியே செய்யு மந்தத்
 தவமென்ன கடைச்ச ரக்கா ?
 வாங்கியே வைத்துக் கொண்டு
 வைகுந்த மடைவ தற்கும் !
 ஓங்கியுச் சரித்துத் தெய்வ
 முளமொன்றித் துதிக்குங் கா'லிப்
 பூங்குயில் கூடக் கூவிப்
 புளகித்து மயக்கு' மென்பர் !

நீரினா ல் முனாவேர் விட்டு
 நிலம்பற்றி நீண்டு நின்றிவ்
 வுரினா லோம்பா துள்ள
 வோரறி வுயிர்க ளேனும்,
 சீரினா லேற்ற மெய்திச்
 செழிப்புட னிருக்க வேநாம்
 கோரினா ல் தெய்வம் கூட்டிக்
 கொடுத்திடு'' மென்ற தாம்புல் !

நயமாக நாடி யப்புல்
 நவின்றசொல் கூர்ந்து கேட்டுச்
 சுயமாக வுன்னி யோர்ந்து
 சூழுவ தறியா தவ்வால்,
 பயமாகித் தயங்கிற் றேனும்,
 பகவானின் பாதம் பற்றும்
 வயமாகி, 'வுள்ள தெல்லாம்
 வழங்கென' வணங்கிற் றன்றே.

“ஒன்றாக,— நானும், நீயும்
 உறவுகொண் டுள்ளோ மொப்பி ;
 இன்றாக, நாளை யாக ;—
 எதையும்நாம் செய்முன் னாய்ந்து
 நன்றாக முடியச் செய்வோம்,
 நவையற்ற நந்நாள் கண்டே !”
 என்றேக லாயிற் றுமன்
 றெல்லாங்கற் றறிந்த புல்லே !

24. புல்லின் புத்துரை

பத்தரை மாற்றுச் சூட்டில்
பங்குனி வந்து போய்ப்பின்,
சித்திரை வந்து சேர்ந்து
சீரிள வேனில் செய்ய,
நித்திரை நேராப் பெண்கள்
நெஞ்சம்வை காசிக் கேங்க,
இத்தரை சோனைக் கேங்க
இல்லறம் காணும் காலம்!

மானியாய்ப் பேசிற் றுனி :
‘‘மணக்கும்வை காசி யக்கா!
‘சோனையாய்ச் சொரிந்து, சும்மா
சுவர்க்கத்தை நரக மாக்கிப்
பூனையு மடுத்த வீடு
புகழுடி யாது பண்ணும்
ஆனியே! விலக ட!’ யென்
றதட்டுதிவ் வாடி, யென்றே!

கண்டித்துக் கேட்கத் தக்க
களைக்கொத்து கழன்ற தாலே,
சிண்டித்து வளர்வ தற்காய்ச்
சிறுபயிர்க் குழவ னிட்ட
பிண்டத்தைக் கிண்டி யுண்டு
பிரம்மோப தேசம் பண்ணும்
அண்டத்துப் பொய்ப்புல் லண்டா
தழுதகம் நொந்த தாமால்!

கல்லுக்கங் கருகி ருந்தும்,
கரியநல் லாவின் வாயில்
பல்லுக்குப் பலியாய் மெல்லப்
படுவதோ ராத பைம்புல்
சொல்லுக்காட் பட்டுச் சோகம்
சுணக்கிட நின்ற தாமால்
புல்லுக்கு நேர்ந்த துன்பம்
புரியாது, புகல்கா னாதே!

காலந்தான் காலை மாலை
 கண்டுநாள் திங்கள் காட்ட,
 ஞாலந்தான் நயந்து, நாடி
 நலன்பொலன் நுகர, நைந்த
 ஆலுந்தா னகப்புண் னாறி
 அறிவமைந் தடங்கும் போது,
 மூலந்தான் கண்டு மீண்டும்
 முளைத்துப்புல் முகங்காட் டிற்றே !

புன்னைதான் புகன்ற தாமப்
 புல்லினை முதலில் பார்த்தே :
 “என்னவோய் புல்லே ! நீதான்
 இதுகாறும் எங்குற் றாய் ? மற்ற
 றுன்னையே எதிர்பார்த் தாலின்
 ஒருகண்ணும் புண்,ணிஃ தெல்லாம்
 தன்னையே அறிந்தோன் செய்யத்
 தகுந்தது தானா?” வென்றே !

“கொழுந்துவிட் டிலங்கு மிந்தக்
 கொன்றையும் கூறிற் றன்றே :
 ‘பழந்தமிழ் நூல்க ளொன்றும்
 பயிலாத பசும்புல்’ லென்று !
 அழுந்திய துயரத் தால்நான்
 அரையுயி ராயிங் குள்ளேன் ;
 ‘எழுந்துபோ புல்லே’ என்றன்
 றிதயம்நொந் தியம்பிற் றுலே !

“கோள்சொல்லிக் குடிகெ டுக்கும்
 கொன்றையின் சொல்கேட் கின்றாய் ;
 நாள்செல்லு மாயின் உண்மை
 நன்றாக விளங்கித் தீரும் !
 தூள்செல்லும், நெல்தான் நிற்கும்
 தூற்றுங்கால் ! தொடர்ந்த றிந்த
 ஆள்சொல்லும் சொல்லை யேனும்
 ஆராய வேண்டா மோநீ ?

கொன்றையின் கதையும் மற்றிக்
 குவலய மறியா தாங்கொல் !
 அன்றென்ன வாழ்ந்த திந்த
 அறுபதுங் கழிந்தின் றென்ன ?
 ஒன்றியே குறளைக் கற்றஃ
 தொழுகிய நாளொன் றுண்டோ ?
 மன்றினில் நின்றென் கூற்றை
 மறுக்கட்டும், பார்க்கின் றேன்நான் !

‘மனம்மிக அமைதி யாகி
 மகிழ்ச்சிமன் னுதலை வேண்டின்
 சினம்மிகக் கூடா’ தென்பர்
 சிறந்தவர் ; செயல்சி றந்திங்
 கினம்மிக இன்ப மெய்தற்
 கினியநற் றவம்நீ செய்து
 கனம்மிகத் தலையும் வாலும்
 கண்டுவந் தேன்நீ காணாய் !

ஏரும்பா ராதி ருந்தங்
 கீசன்பே ரருளா லிந்தப்
 பாரும்பா ராது, பார்த்தே
 பசுவின்வாய்ப் புகுந்து பம்பித்
 தூரம்பா ராது போய்நான்
 துறவறத் தொடக்கங் கண்டு
 நேரம்பா ராது வந்தேன்,
 நினைத்துனை,’’ யென்ற தாம்புல்,

இச்சொலைக் கேட்கக் கேட்க
 இறும்பூதுற் றிதயம் விம்மி,
 ‘நச்சிலை வேல்கண் நங்கை
 நகை’யெனக் ‘கலக லெ’ன்று
 பச்சிலை சலச லக்கப்
 பகைமைபோய்ப் பணிவாய்ப் பைய
 எச்சிலை யொழுக்கிப் ‘‘புல்லே !
 இயம்பியம் பெ’’ன்ற தவ்வால்.

‘‘சேத்திரம் தோறும் நீபோய்ச்
 சேவைசா தித்து மென்னும் ;
 தோத்திரம் தொடர்ந்து பாடித்
 தொழுதுதா னென்னும் ! தூ, தூ !
 ‘ஆத்திரக் காரன் புத்தி
 அரைப்புத்தி’ யென்னும் ஆதிச்
 சாத்திரம் ! சரி, யித் தேர்டுன்
 சங்காத்த’ மென்ற தாம்புல்.

கலையிலே கரையைக் கண்டு,
 கண்கட்டு வித்தை காட்டும்
 நிலையிலே யிருந்த புல்லின்
 நினைவின்ன தெனவோ ராதால்,
 மலையிலே யிருந்து ருண்டு
 மண்கண்டும் மயங்கா னாதே
 அலையிலே விழுந்து மோதி
 யலைப்புண்ட தாயிற் றன்றே.

‘‘முப்பது முப்ப தொன்றி
 முழுத்திங்க ளிரண்டா யும், நீ
 செப்பாது மறைந்து சென்றென்
 சிந்தைநோய் செய்த தால், பின்
 துப்பவும் தோன்று தாகித்
 துணியவும் தோன்று தாகித்
 தப்பது நேர்ந்து, தந்த
 தடுமாற்ற’ மென்ற தாமால் !

‘‘வித்திலே யிருந்து தோன்றி
 விண்முட்டி விழுதும் விட்டுச்
 சொத்திலே மிகுந்தோ ரொப்பச்
 சுகமாக வாழ்ந்தும் சொன்னாய் !
 சத்திலே குறைந்த சொல்தான்
 சாரமில் லாது ! ‘சார்ந்து
 பத்திலே விழுந்தால் சின்னப்
 பாம்பும்தப் பிப்போ’ மென்பர் !

‘காரியம் தனில்கண் வைப்போர்,
கயத்துநீர்த் தவளை யொப்பச்
சேரியின் செவியைக் கத்திச்
செவிடாக்க மாட்டா’ ரென்றே.
ஆரியம் கூறும்! சுத்த
அசடுநீ! அறியாய் போலும்!
வீரிய முள்ளோர் வேண்டார்
விளம்பர’ மென்ற தாம், புல்.

‘நயமற்றுப் பேசும் பேச்சு
நலமற்ற’ தாமென் றெண்ணிச்
சுயமற்றுச் சொரணை யற்றுச்
சோகமுற் றிருக்க வேஆல்,
பயமற்ற அறுகும், பண்புப்
பரிவற்றுப் படிப்பற் றுர்மேல்
செயமுற்ற விதம், செப் பிற்றும்
‘‘செல்லவா? இனிநா’’ னென்றே.

‘அசைதப்பிச் சீரும் தப்பி
அகங்கவ ரோசை தப்பி,
நசைதப்பப் பாடும் பட்டால்
நலந்தரும் பொருளும் தப்பித்
திசைதப்பக் கற்பிக் கின்ற
தேசத்துக் கென்றும் தீரா
வசைதப்ப மாட்டா’ தென்னும்
வகையினில் வருந்திற் றன்றால்!

‘‘எள்ளினும் சரியின் றென்னை;
‘இயல்புக்கு மாறெ’ன் றெண்ணித்
தள்ளினும் சரியென் சொல்! நீ
தயவுசெய் தெனக்கி ரங்கி,
உள்ளினு முயர்வ ளிக்கும்
உபதேச மதுமட் டும்தான், —
‘கொள்’ளென நாளைக் கேனும்
கூறுவா’ யென்ற தன்றால்!

‘‘ஆசக்தி,— யதுதான் துன்ப
 மனைத்துக்கும் மூல மாகும்!
 பாசக்தி யான எந்தாய்
 பாரதி யருளால் கொஞ்சம்
 நாசக்தி யுற்ற துன்னை
 நான்மன்னித் தாவ தன்று;
 மாசக்தி யம்பாள், பார்த்து
 மன்னிக்கு’’ மென்ற தாம்புல்.

‘‘சொல்லுக்குச் சொல்தான் நல்ல
 சொக்கப்பொன் னெக்கச் சொல்லும்
 புல்லுக்கு நிகராய்ச் சொல்லப்
 புவியிலே புலவ னில்லை;
 சல்லிக்கா சுக்கா கேன்நான்;
 சாத்திர முதல்வீ! புல்லை
 மல்லுக்கின் றிழுத்த குற்றம்
 மன்னிப்பா’’ யென்ற தன்ருல்!

25. ஆலின் ஐயம்

யாருமாய்ந் தறிந்தி டாத
ஆலறு ககங்கா ணற்காய்,
நாருமாய் மலரா யொன்றி
நறுமணங் கமழ் நாடி
நேரமாய், நெருந லென்ன
நிறைந்துவந் தமர்ந்தா ளல்லி !
சாரமாய்ப் பார்த்து நானும்
சரிவரச் சாற்ற லானேன் :

“புறநெறி யென்றும், போற்றிப்
புலனழக் ககற்றி யாற்றும்
அறநெறி யென்று’ மாய்ந்தோ
ரறிவினை யகங்கொள் ளாதே,
மறநெறி மறந்து, மற்றிம்
மண்ணுணும் மனித ராய்நாம்
சிறுநெறி சேர்ந்தோம், சென்று
சிலைவணக் கம்செய் தற்கே !

எந்திர மயமாய்க் காலம்
இயங்கினு மென்ன மின்னும்
சந்திரன், பருதி, — கோள், நாள்,
சடப்பொரு ளனுக்க ளின்ன, —
அந்தரத் தனைத்து மாய்ந்தே
அறிவுறுத் திடினு மென்னும் !
தந்திரத் தரகன் தன்கைத்
தலையாட்டும் பொம்மை தான்நாம் !

‘இல்லையே யென்பார், கல்விக்
கிணையெனும் விழிக’ ளிங்கே ;
‘இல்லையே யென்பார், வாய்மைக்
கிணையெனும் தவமு’ மிங்கே ;
‘இல்லையே யென்பார், இன்மைக்
கிணையெனும் துன்ப’ மிங்கே ;
‘இல்லையே, யென்பார், ஈகைக்
கிணையெனு மின்ப’ மிங்கே !

தாயினும் பரிவு கூர்ந்து
 தமிழிலே பன்னிச் சொல்வே
 மாயினும், இவைக ளின்றிவ்
 வவனியி லெடுப டாது ;
 ‘காயினும் சரி ! நாம் கல்லுக்
 கடவுளை வணங்கிக் காலம்
 தேயினும், சுவர்க்கம் புக்குத்
 திளைக்கலா’ மெனுமித் தேசம்’ ...

நச்சிலை வேல்கண் நங்கை
 நகைமுகம் வேரூய், ‘‘நச்சி
 யிச்சொலைக் கேட்க நான்வந்
 திங்கமர்ந் திருக்க வில்லை ;
 பச்சிலை யாலும், மற்றப்
 பைம்புல்லும் படைத்துக் கூறும்
 அச்சொலைத் தயவு கூர்ந்தின்
 றறிவிப்பீ ரகத்தீ’’ ரென்றாள்.

‘அகத்தீரே’ என்றழைத்த
 அருமந்த — அன்புச் சொல்லால்
 முகத்தூறும் முறுவ லோடும்
 மொழிந்தேன்நான் தொடர்ந்து’’முற்றும்
 பகுத்தோராப் பாரில், சென்ற
 பல்லாண்டு காலம் வாழ்வில்
 சுகித்தோர்தாம் யாரே? சூதுச்
 சுயநலஞ் சூழ்வோ ரன்றி !

வேலிக்கு வெளியே, வேண்ட
 வெகுவாக வளர்ந்தும், வெய்யில்
 சாலைக்கு நிழலைச் செய்தும்,
 சாத்திர மறிந்த புல், தன்
 காலுக்குப் பூசை செய்யக்
 காத்துக்கொண்டிருக்க வைத்தவ்
 வாலுக்குத் தந்த துன்பம்
 அளந்தெவர் சொல்ல வல்லோர் !

போதொன்றித் தனது போக்கில்
 புவியொன்றி வாழு மாலின்
 காதொன்றச் சுவர்க்க பாசம்
 கழலாமல் மாட்டி வைத்துத்
 தீ தொன்று மறியா வாறாய்த்
 தினந்தினம் தவணை யோட்டின்,
 யாதென்று பகர்வ திந்த
 அறுகம்புல் லகம்பா வத்தை !

‘அட்டது பசும்பா லேனும்
 அதுராகு கால மாயின்
 ‘சுட்டது நெருப்பென் நெள்ளிச்
 ‘சொய்’யெனப் பொங்கிப் போகும் !
 தொட்டது துலங்கா தெட்டில்
 தோன்றிடின சனியும் ! தொட்டு
 நட்டது நவமி யாயின்
 நாற்றெலாம் நாச’ மென்னும்.

நாள்தவ ருது வந்து
 ‘நலந்தானே’ யெனும், பஞ் சாங்கத்
 தாள்தவ ருது தள்ளித்
 ‘தனிநாளின் ருகா’ தென்னும் ;
 ‘ஆள்தவ ருது, கோள்கள்
 ஆட்கொண்ட வாறே நாளும்
 ஊழ்தவ ருது நல்கும்
 உயர்வு தாழ் வுலகி’ லென்னும் !

நோலாமல், நோற்கச் சொல்லி
 நூறுநாள் காக்க வைத்திவ்
 வாலாம ரத்தின் துன்பம்
 ‘அலைகட லாயிற்’ நென்ன,
 மேலாமந் நாள்கோள் செய்யும்
 மேன்மைகீழ் மைகளைப் பேசி
 யேலாமல், வீணாய்க் காலம்
 ஏமாற்றிக் கடத்திற் ரும்புல் !

‘உளவொன்று காணும் போதும்
 உதவுவ தளவா முற்றுக்
 களவொன்று காணும் போதும்
 காப்பதா மளவாம் ; கல்வித்
 தெளிவொன்று பெறஇங் குற்ற
 தெரிவையே ! யெதுசெய் தாலும்
 அளவொன்று வேண்டு’ மென்றும்
 அறிவித்தா ரான்றோ ரன்றே !

திலகத்தை நெற்றிக் கிட்டுத்
 தித்திக்க முறுவல் பூத்திங்
 கிலகொத்துக் கமமுங் கூந்தல்,
 இரும்பொத்த இதயப் பாவாய் !
 கலகத்தை விளைவித் துத்தம்
 காரியம் சாதிப் பார்க்கும்
 உலகத்தின் கண்ணைக் கட்டற்
 கொருபோது மொல்லா தன்றோ ?

சாத்திர மனைத்துங் கற்றுச்
 சாதெனும் பேரும் பெற்றே
 ஆத்திகம் பெருக்கா நிற்கும்
 அறுகினை யொருநாள் கோரை,
 ‘நேத்திர முள்ளோர் செல்லும்
 நெறியிஃதன்’ நெனவே, நின்று
 ‘நாத்திகம் பெருகிற்’ நென்றே
 நாப்பறை யடித்த தாம்புல்,

கோரையும் குடியா யொன்றிக்
 கூடவே வசிப்ப தெண்ணி,
 யாரையும் பகைத்துக் கொள்ளும்
 அகமின்றி யறுகு. ‘கோரை
 பேரையே கெடுக்கு’ மென்றும்
 பேதுற்றுப் பெரும்பா டாகி
 ஊரையு முவப்பித் தற்கா
 யொருநாளோர்ந் துன்னிற் றப்புல்

“சமுதாய நெறியைச் சார்ந்து
சரியெனும் முறையில் புல்லும்,
அமுதாய தமிழில் சொன்னால்
‘அதுதவ நென்கின் றீர்;மோர்த்
துமிதோயப் பாலும் தொக்குத்
துய்ப்புறு தயிராய்த் தோன்றும்,—
நுமதாய நோற்பைப் புல்மேல்
நாக்கினீ”’ ரென்றாள், அல்லி!

“அடலிலே வெற்றி யெய்தற்
காற்றலோ டறிவும் தேவை!
குடலிலே குளுமை வேண்டிக்
குடிநீரை தேடிக் கொண்டே
கடலிலே கண்ணை வைத்துக்
கரையிலே நடப்போன், காத்தவ்
வுடலிலே வுயிர்வைத் துக்கொண்
டுலகிலே வுளனா வாணோ?

தழைகொண்டு, தளிரும் கொண்டு
தருவது தானாய்ப் பூபிஞ்
சிழைகொண்டு, — பச்சைச் சேலை
யெழிலுடல் கொண்டு, காதிற்
குழைகண்டு பாயும் கெண்டைக்
கூர்விழிக் குமரி போல்—ஆல்
பிழைகண்டு கொள்ளும் முன்போய்ப்
பேசிற்கும், பெரியோர்ப் போல்புல் :

“‘தனக்காக மட்டும் வாழ்தல்
தவறுதக் கோர்கட்’ கென்றே,
இனிக்காத தெனினும் ஏற்பார்
ஏற்றத்தைச் சான்றோர்; என்றும்
எனக்காக எதுவு மில்லா
தினத்தனல் லாதி ருந்தும்
உனக்காக நான்போய்ப் பன்னா
ளுலகெலா மலைந்தோர்ந் துற்றேன்.

‘பற்றுக் ளென்ப தற்றுப்
 பகவான்பா தங்கள் பற்றற்
 குற்றிடும் முன்னுற் றேனின்
 உளந்தாய்மை யுற்ற தாயின்,
 ‘அற்றது பிறவி, யன்றே
 அமரனு மானு’ னென்பர் ;
 சற்றிது சிந்தித் துன்னைச்
 சரிபார்த்துக் கொள்க நீயே !

‘கரிக்குரு விக்குக் கண்ணைக்
 கனிவுட னளித்துக் காத்தோன் ,
 நரிக்குற வன்கண் வாங்கி
 நாயனா ராக்கி னோன் ; தான்
 சிரிக்கிற சிரிப்பில், சேரார்
 சேருமு ரெரித்த தேவன்,
 இருக்கிற இடம்சு வர்க்கம்’
 என்பதே வேத வாக்கு !

மோசமாய் விற்பா னும்தான்
 முச்சந்தி முனையில், முண்ட
 நேசமாய்க் கடைதி றந்தால்,
 நேர்ந்ததை வாங்க வந்தோன்
 காசுமாய்க் கையாய்க் கேட்டால்,
 கட்டியே தருவ தொப்பத்
 தாசனாய்த் தொழுதால் தெய்வம்
 தருவதேன் தரமாட் டாது?

தாழ்த்துவார், தம்மைத் தாமே
 தாழ்த்தினோ ராவர் ; தப்பாய்
 வீழ்த்துவார், தம்மைத் தாமே
 வீழ்த்தினோ ராவர் ; வீம்பா
 யாழ்த்துவார், தம்மைத் தாமே
 ஆழ்த்தினோ ராவர் ; ஆயின்
 வாழ்த்துவார், தம்மைத் தாமே
 வாழ்த்தினோ ராதல் வாய்மை !

மலைத்திட வேண்டா மாலை !
 மாதவம் புரிந்தா ரன்றி
 யலைத்திடும் பிறவி யாமிவ்
 வாழ்கடல் கடந்தோர் யாரே ?
 தொலைத்திட வேண்டும் தொற்றுத்
 தொடர்புக ளனைத்தை யும்; நீ
 நிலைத்திட வேண்டும் நெஞ்சில்
 நிர்மலன் பாதம் நேர்ந்தே !

‘அறவினை யென்ப தெல்லாம்
 ஆய்ந்துநம் மகத்திற் கொண்டு
 மறவினை யனைத்தும் மற்றிம்
 மண்ணிடை யிட்டு மூடி
 யுறவினை யுளத்தி லொட்டா
 தொதுக்கிவிட் டொருமை யொன்றித்
 துறவினைத் தொடங்கு’ கென்னும்
 தூயர்சொல் துணையா கும்மே !

‘சுரத்தாகத் தலைம ழித்துச்
 சுதைதொட்டுத் தடவிக் கொள்ளல்
 மரத்துக்கும் மனித னுக்கும்
 மரபெ’ன மறைநூல் கூறும் !
 தரத்தினில் தாழ்ந்த திங்குன்
 தலைமொட்டை யாதல் கண்டால்
 பருத்தியா யென்னைப் பிய்த்துப்
 படுநாசப் படுத்தப் பார்க்கும் !

குரைத்திடும் குச்சு நாயாய்க்
 கூக்குரல் கிளப்பு மேனும்,
 உரைத்திட வுள்ள தெல்லாம்
 உண்மையா யுரைத்தேன் நானும் ;
 வரைத்தடந் தோள்வாய்த் திங்கிவ்
 வையமா ளரசற் கேனும்
 சிரைத்திடி னன்றிக் கூடாச்
 செய்தவப் பயனும் ஞானம்.’’

அடுக்கிட்ட அறுகின் வாய்ச்சொல்
 அகங்கொளக் கேட்ட ஆலும்
 திடுக்கிட்ட வாறே நின்று
 திகைத்தது ; 'தீர்ந்தோ' மென்றே
 'கொடுக்கிட்ட கருந்தேள் கொட்டால்
 குழந்தையும் குமுறிற்' றென்ன
 நடுக்கிட்டு நலிந்த தங்கே
 நகைத்தது, நரியா யப்புல் :

'""அச்சமிஃ தொன்றே துன்ப
 மனைத்துக்கும் மூல' மென்று
 நிச்சயித் துள்ளா ரன்றே
 நெறிநின்ற மேலோர் ! நீயும்
 உச்சிநீண் டுடல்ப ருத்தும்
 உள்ளத்தி லுரம்பற் ருதே
 பச்சிளம் பயிரைப் போன்று
 பயப்படு கின்றூ' யென்றே !

26. தவறிய தவம்

‘உலைமட்டு மெரிக்க வுள்ளே
 னுலகில்நா’ னெனவுன் னிற்றோ ?
 ‘இலைமட்டு மன்றி, நின்ற
 எழிலெலா மெனைவிட் டேகத்
 தலைமொட்டை யாகு மென்றே
 தவித்ததோ ?’ ‘தவத்தி னுலென்
 நிலைமட்டுப் பட்ட’ தென்றே
 நினைத்ததோ ? நெகிழ்ந்தன் றவ்வால்.

பேணத்தான் பெற்ற இந்தப்
 பிறவியின் குறையைப் பேசி,
 நாணத்தான் நகைத்த அந்த
 நல்லியல் பில்லாப் புல்லைக்
 காணத்தான் கூசிற் றேயோ ?
 கடுந்தவம் புரிந்து கைலை
 பூணத்தான் புகுமோ ? யாரே
 புகுந்ததன் புலனைப் பார்ப்போர் !

வார்த்தைவா யில்வ ராதால்
 வருத்தமா யிருக்க வைத்துப்
 பார்த்ததும் பைய மேலும்
 பரிவின்றிப் பகர்ந்த தப்புல் :
 ‘‘வேர்த்துநீ வடிய வேண்டாம் ;
 விழுச்சுமை தாங்கும் கல்போல்
 நேர்த்தியா யெதையும் தாங்கும்
 நெஞ்சது வேண்டு மாலே!

வீதியில், வெளியில், வீட்டில்
 விரும்பியே யிருந்து வாழும்,—
 சாதியில் தாழ்ந்தோர், தாழாச்
 சமர்த்தர்கள், சதுர ரான
 வேதியர்,— விடியச் சென்று
 வினைமேற்கொண் டெய்தும் காசாம்
 ஊதிய மென்ப தேமற்
 றுழைப்பினு லுறும்பே றன்றோ ?

எழுவதும் தவிர்ப்ப தில்லை ;
 எழில்கதி ரியங்கி யென்றும்
 விழுவதும் தவிர்ப்ப தில்லை ;
 விளக்கமிஃ தாக வேண்டித்
 தொழுவது தவிர்த்தால் தோன்றித்
 துணையாகும் தெய்வ மில்லை !
 அழிவது தவிர்த்தா ரன்றி
 அழுவது தவிர்ப்பா ரில்லை !

கள்ளமும் கபட மும் தான்
 கடுகள வின்றி யின்றென்
 உள்ளமும் திறந்து ரைத்தேன் ;
 உண்மையோர்ந் துணர்ந்து வந்து
 கொள்ளுவ துனது கையில் ;
 கூடாத தாகத் தோன்றின்
 தள்ளுவ துனது கையில் ;
 தவறென தாகா'' தென்றே .

அறுகம்புல் லறிந்து ரைத்த
 தனைத்தையு மமர்ந்து கேட்டுக்
 குறுகவே கொதித்த கும்பிக்
 குயில்கூறும் ; கொக்குங் கூறும் :
 மறுகவே/ மனமும் மாய்ந்து
 மறுமொழி யின்றி நின்றின்
 றுறுகணுற் றிருந்த ஆலுக்
 குறுதுணை யாக வோர்ந்தே !

“‘செக்கெ’ன இடைசிறுத்தும்
 செந்தளி ருடல்பெ ருத்தும்,—
 சிக்கெனச் சொல்லா டும்புல்
 செய்கின்ற சிறுமை தேரா
 ‘மக்கெ’ன மற்றிவ் வாலின்
 மரியாதை மறைந்த’ தென்றே
 கொக்கினம் கூவிக் கூறிக்
 குமைந்தன'', கொம்பில் குந்தி !

‘குயிலாகி யிருப்ப தால்தான்
குந்தியுள் ளேன்நா னிங்கே ;
வெயிலாகி யிருக்கும் வேளை
விரிநிழல் புதரை வேட்கும்
முயலாகி யிருந்தி ருந்தால்,
மோசம்செய் கின்ற புல்மேல்
புயலாகிப் பாய்ந்து பல்லால்
பொசுக்கிமாய்த் திருப்பே’ னென்னும் !

‘தஞ்சுக மனைத்து மாலின்
தயவினால் தானென் றோர்ந்த
அஞ்சுக மழுத தாம்,’ ஓ
ஆலேயிஃ தவல மந்தோ !
நஞ்சுக மான புல்சொல்
நரகவா சம்தா’ னென்றே
நெஞ்சகு மாறு கெஞ்சி
நினைவும்தப் பிற்ற மன்றே !

துளியுன்னி யஞ்சி வந்து
துணை, நட்பு சுற்றம் சூழ
வளியுன்னி யசைக்கு மாலில்
வசதியாய் வைகும் வண்டு,
‘களி’யென்னப் ‘புல்சொல் கேட்டால்
கவிழ்ந்தாய்நீ கவிழ்ந்தா’ யென்றே
அளியுன்னிப் பன்னி பன்னி
யறிவித்த தாம், பண் னாக்கி !...

‘‘கள்ளமில் லாமல் வந்திக்
காட்டானின் வீட்டில் குந்தி
யுள்ளமில் லாதென் னுள்ளத்
துள்ளதை யுவந்து மேயும்
புள்ளிமா னே! போய் நீயும்
புரிந்திடப் புகன்று விட்டுத்
துள்ளிவா நாளை நின்று,
தொடர்ந்துநா னுரைப்பே’’ னென்றேன்.

வேலென்று விளம்பி னும், சொல்
வீணாகு முவமை யொவ்வா !
சேலென்று செப்பி னும், சொல்
சிறிதொத்துப் பெரிதொவ் வாக்கண்
நூலொன்றக் கோத்த முத்து
நுனிகழன் றென, நீர் சிந்தி,
“ஆலன்று புல்லுக் கென்ன
அறிவித்த” தென்ற ளல்லி !

“கல்விதா னில்லா வாழ்வு
கண்ணில்லா வாழ்வா யவ்வால்,
பல்வித மாய்மற் றெண்ணிப்
பதறிக்கொண் டிருக்கட் டும் ; நீ
கொல்வது போலிங் கென்னைக்
கூர்ந்துநோக் காதே, அல்லி !
சொல்வது,— சொல்லி யின்று
சோர்ந்துபோ யுள்ளே” எனன்றேன்.

““யாதினிச் செய்வ’ தென்றங்
கழுங்கவே ஆலை வைத்து,
வேதனைப் படவே யென்னை
வெளியேற்றி விடுவீ ராம்கொல் !
‘மாதனை மறுக வைத்தல்
மகத்தான பாவ மா’மென்
நாதனை ! நனில்க ! தாங்கேன்
நனில்கநீ” ரென்றாள், நங்கை !

“அழகினை யருந்தக் காட்டி
ஆடவ னகத்தைப் பற்றிப்
பழகின யானை யாக்கிப்
பாகனாய்ப் பணிவிக் காதே !
முழுகின தில்லை யிங்குன்
முத்தத்தைப் பெறுமுன், முற்றும்
கழுகினுக் கிரையா மாறு
கசக்காதே யெனைநீ,” யென்றேன்.

“தீப்பட அடுப்பெ ரித்துத்
 தின்பண்டம் தேர்ந்து பண்ணிக்
 காப்பிடம் படுத்தி, நம்மைக்
 கனிவாகப் பயந்த அன்னை
 ‘சாப்பிட வரலா’ மென்று
 சாந்தமாய்ப் பரிவு கூர்ந்து
 கூப்பிடும் போது போய்நற்
 குழந்தைகள் புசிப்ப” தென்னுள்.

“ ‘ஈயாம லிருந்தா’ லென்னும்
 இச்சொலை யெனது நெஞ்சம்
 ஆயாம லிருந்தா லுன்றன்
 அம்பெனும் விழியென் மீது
 பாயாம லிருந்தால், பாய்ந்து
 பதறியே எனது சீவன்
 தேயாம லிருந்தா லந்நாள்
 தேவைதா னெனக்கு” மென்றேன்

சொல்லதில் பொதிந்தி ருக்கும்
சூக்குமப் பொருள்போ லுள்ளத்
தல்லதில் பூவா அல்லி
அகம்மலர்ந் தமர்ந்தி ருந்தும்,
இல்லதி லிருந்தாங் கென்றன்
இருவிழி யெதிர்பார்த் தேங்கக்
'கல்லதில் வடித்த சிற்பம்
கால்கொண்டாங்' கணுகக் கண்டேன் !

“ ‘மண்காதல் கொண்டு சென்ற
மறமன்னன், மனது மாறிப்
பெண்காதல் கொண்டா’ னென்று
பேசுமா றெனைப்பீ பீடிப்பீர் !
“பண்காத லித்துப் பாடும்
பைம்பொழில் குயிலாய்ப் பன்னி
விண்காதல் செய்த ஆலின்
விருத்தாந்தம் விளம்பு” கென்றாள் .

“ ‘கரும்பென இனிக்கும் காதல்
காழ்கொண்டு, காக்கும் காலம்
வரம்பெனற் கில்லை யாய்ப்போய்,—
வனிதையே ! வையத் தில்நீ
அரும்பென மலர்ந்து மாரா
தகம்நொந்த சுரும்பாய் நானும்,
துரும்பென இளைத்தேன், தூக்கம்
தொலைந்துபோய்த் துயர்தோய்ந்” தென்றேன் .

“ ‘ஏந்தலே !’ என்றெ முந்தாள் ;
இரக்கமே குரலா ‘யென்றன்
மாந்தளி ரனைய மேனி
மயக்கிற்று போலு’ மென்றென்
கூந்தலைக் கோதி, நெற்றிக்
குறும்வியர் வொற்றிக் கொண்டே,
'தீந்தமி ழிதயத் தன்றோ
திட்பமே திகழ்வ”” தென்றாள் .

“பசித்திடும் நாயைத் தூணில்
பலமாகக் கட்டிப் பார்க்கப்
புசித்திடு முணவைத் தட்டில்
போட்டெட்டா திடுதல் போன்று,—
வசித்திடும் வாழ்வாய் — வாட்டி
வருத்தவே நெதுவு மில்லை ;
நசித்திடு வேன்நான் ; நீபோய்
நானைக்கு வாயிங்” கென்றேன்.

“நானகத் துற்ற நோயும்
நவிலினித் தகைய தே;நீ
ரேனகத் திதனை யெண்ணா
திவ்வாறின் றியம்பல்? இல்லை,
கோனகத் துறும்ப சிக்கும்
குதிரையாள் பசிக்கும் பேதந்
தானகத் திதனை யுன்னித்
தவிர்க்கயித் தளர்ச்சி” யென்றாள்.

“துறக்கத்தி னாவ லாலால்
துறவியா யிற்றா? துன்பம்
பிறக்கத்தா னஞ்சிப் பேசிப்
பின்வாங்கிற் று?இஃ தொன்றை
மறக்கத்தா னியலா வாருய்
மலைபோன்று துயரம் மல்க,
வுறக்கத்தை யிழந்தே னுண்மை
யுரைத்தாற்ற மாட்டி ரானீர் !

கல்லிலே தெய்வம் காட்டிக்
கைகூப்பச் செய்தோ ரும்,தம்
இல்லிலே யுள்ள பெண்ணின்
இதயத்தைப் புண்ப டுத்தார் !
சொல்லிலே சுவர்க்கம் காட்டும்
சூரர்நீ ரான தால்தான்,
புல்லிலே புலமை காட்டிப்
புலனைப்புண் செய்தீ” ரென்றாள்.

“மாயிரு ஞால மெல்லாம்
மதிக்குமா றறங்கள் போற்றித்
தாயரும், தந்தை மாரும்
தத்தம்மக் கட்டுங் காட்டி,
நோயரு காகா தொன்றி
நூருண்டு காணும் நாடோ
ராயிர மாண்டாட் பட்ட
தந்நியர்க் கதுஇவ் வாறே !

உன்துன்ப மொருநாள் துன்பம்;
உள்ளதை யுரைப்ப தாயின்,
என்துன்ப மிருநாள் துன்பம் ;
இவையொரு துன்ப மன்று ;
தன்துன்பம் தானே ராது
தாயகம் பட்டுத் தாழ்ந்த
முன்துன்பம், — அதனைப் புல்லால்
மூலம்நான் மொழிந்தே” எனன்றேன்.

“சக்தியால் மனிதன் யாதும்
சாதிக்க மாட்டா’ எனன்றே,
யுக்தியா லுருவங் கள்செய்
தொருநூறு பெயர்க ளிட்டு,
முக்தியால் சாந்தி யெய்த
முழுவதும் துறந்து மூண்டு
பக்திசெய் வீர்க’ எனன்றே
பகர்ந்துபாழ் செய்தார் நாட்டை !

‘இரண்டன்றிங் கீச னென்றே’
என்பவ னொருவன்; ‘இல்லை;
இரண்டின்றி, யீசன், சீவன்;
என்பவ னொருவன், ‘ஆமாம் !
இரண்டன்றிச் சடமு முண்டென்’
றியம்புவோ னொருவன் ! இந்த
இரண்டொன்று மூன்று லுற்ற
இன்னல்கட் கிலையா மெல்லை !

தெருளுறச் செப்பின் தேரார்
 தெய்வமென் றுரைப்ப தெல்லாம்
 பொருளுறு காற்று, தீ, நீர்!
 பொருத்தும்பே ரயன ரன், மால்!
 மருளறு மாருென் றுண்டா?
 மாந்தர்கள் மயங்கிப் போற்றின்,
 இருளறுத் திவைக ளெவ்வா
 றினியஅச் சுவர்க்க மேற்றும்?

நிலங்கொண்ட பொருள்மெய் யாகி,
 நீலவான் கொண்டி யங்கும்
 நலங்கொண்ட தட்ப வெப்பம்
 நயங்கொண்ட காற்று மொன்றிச்
 சலங்கொண்ட வுயிராய் நாமும்
 சகத்தினி லுள்ளோம்! சாரும்
 குலங்கொண்ட சீவ ராசிக்
 குவலயக் கோட்பா டிஃதே!

மண்ணுக்குச் சேர்ந்த தெல்லாம்
 மண்ணாகும்; மாய்ந்து போங்கால்
 விண்ணுக்குச் சேர்ந்த தெல்லாம்
 விண்ணாகும் விதியோ ராதார்,
 கண்ணுக்குக் காட்சி யாகக்
 கற்சிலை வைத்துக் காட்டிப்
 பண்ணுக்குள் பதர்ப்பாட் டாக்கிப்
 பணிந்திடப் பாட வைப்பார்.

சீவனுட் பரமாய்ச் சேர்ந்தும்,
 சேராதும் காற்று, நீர், தீ
 மூவினப் பொருளும் வான
 முறும்வெளிப் பரமாய், — முற்றிச்
 சாவென வந்தால், சீவன்,
 சடம்தத்தம் மூலம் சாரும்!
 ஆவன, -- வாழ்வி லாற்றும்
 'ஆன்மிக' மதுவொன் றுண்டே!

‘முரசுகள் முழங்க முற்றி
 முண்டுபோ ரிட்டு வெல்லும்
 அரசர்கள் படைப லம்மற்
 றநித்திய பலமே ! ஆயின்,
 துருசிலா வுளத்தி லுண்மை
 துலங்கிடத் துணிந்து வாழும்
 பரசுக பலமே பண்புப்
 பல’மெனப் பகர்வ துண்டு !

‘சிற்குணத் தவர்க ளாலும்
 தெரிவதற் கரிய தெய்வம்
 எற்குணர்த் தரிய தேனும்,
 எண்ணிய முன்ற னுள்ளும்
 முற்குணத் தவரே போற்றும்
 முதல்வரா வதனால் நாமந்
 நற்குணக் கடலி லாடல்
 நலமெ’ன்ற கம்பன் நாடி,

‘மெய்த்திருப் பதத்தை நீயே
 மேவுக’, என்ற போதும்,
 ‘இத்திருத் துறந்து கானிற்
 கேகுக’, என்ற போதும்,
 சித்திரத் திலங்கா நின்ற
 செய்யசெந் தாம ரைப்பூ
 வொத்தொளிர் முகத்தைச் சீதை
 யுன்னிஞ’ ளென்ற னன்றே !

பாவலன் படைத்து வைத்த
 பாத்திர மதனில் பெய்த
 ஆவலை மேவச் செய்யும்
 அரும்பெருங் குணத்தை யாயா
 நாவலன் நறுநெய் நீக்கி
 நாழியைக் கொண்ட தாக்கிக்
 கோவிலில் சிலையைப் போற்றிக்
 கொண்டாடச் செய்தான், நாட்டில் !

‘மேச்சேரிச் சேவல், குப்பை
மேடேறிக் கூவிற்’ நென்ன,
ஆச்சாரி மார்கள், துவைதம்,
அத்வைதம், விசிட்டாத் துவைதப்
பேச்சேறிப் பிளவு மேறிப்
பிறத்தியா ரரசி லேறி
மூச்சேறித் திணறி யாதி
மூலத்தை யழைத்தார் போலும் !

பயிரொடு, மரம்.பூ டாதி,
பறவைகள், விலங்கு, மக்கள்
பெயரிடும் பெண்மை யாண்மைப்
பேதமற் றிணைந்து பேணும்
உயிருட லுண்டு பண்ணி
யுதித்தொழிந் தொழியா துள்ளோம்
செயிரடல், அழல்,சி ரித்தல்,
செயல்படல், துய்த்தல் செய்தே !

ஆராய்ச்சி யற்ற நாட்டில்
அறிவாட்சி யறவே யற்றுப்
பாராட்சி பரத்தர்க் காக்கிப்
பணியாட்சிப் பக்தர்க் காக்கி
ஊராட்சி வழக்கு வாதா
யுட்பகைக் குரிமை செய்திங்
‘கேராட்சி யெளியே’ மென்ன
இருளாட்சி செய்தோம் நாமே !

‘சவ’மென முடிக்க வேயிச்
சகத்தினிற் பிறந்தோ மேனும்,
‘நவ’மெனக் குறிக்கோ ளொன்று
நயந்துசா தித்து, நன்கிப்
புவிமனங் குளிர வைத்துப்
போவதற் காக வுள்ள
‘தவ’மெனும் சொல்லே யேநாம்
தப்புக்கு செய்தோம் தானம் !

என்னைநா னீந்து, மற்றென்
 ஈகைக்குக் கைம்மா ருகத்
 தன்னைத்தா னெனக்கு நல்கத்
 'தம்பதி' யெனவே தங்கி,
 முன்னையும் பின்னு மில்லா
 முறையினி லுரைப் பேணும்
 அன்னையும், அப்ப னாயும்
 அவனியில் வாழ்வே'' மென்றே.

'எண்ணறக் கற்றுச் சால
 எழுத்தற வாசித் தாலும்,
 பெண்ணறி வென்ப தென்றும்
 பேதமைத்' தெனவே பேசி,
 மண்ணினில் மகளிர் மாண்பு
 மணமறு மாறு செய்த
 திண்ணிய னைப்பெற் றுளித்
 தேசத்தி லொருபெண் தானே.

சேலான விழிக்கோ, சேர்ந்த
 சிற்றிடை தனக்கோ, செம்மை
 மேலான, — மிடுக்கு மிக்க —
 மென்றளிர் மேனிக் கோ, என்
 தோலாத தூய உள்ளம்
 தோற்றிட வில்லை! தோகை
 நீலாவின் உண்மை யன்பு
 நெறியன்றோ வென்ற தென்னை!

நோற்றவள் நீலா வன்று;
 நுணுகியா ராயின், நொந்து
 சேற்றிலே கிடந்த என்னைச்
 செந்தளிர்க் கைகொ டுத்துப்
 பேற்றிலே பெரும்பே றெய்திப்
 பேணவே எடுத்தாள்; பேரா
 தாற்றிலே அம்மந்து சால
 அருமையாய் நோற்றோன் நானே!

நீலாவென் நெண்ணு மிந்த
 நிலையான நினைவென் நெஞ்சில்!
 நீலாவென் றியம்பு மிந்த
 நெட்டெழுத் திரண்டென் நெஞ்சில்!
 நீலாவென் றழைக்கு மிந்த
 நிதியான பெயரென் நெஞ்சில்!
 நீலாவென் றியங்கு மிந்த
 நிகரிலா உருவென் நெஞ்சில்!

உடையிலே உடலை வைத்தாள்;
 உலகுபின் பற்றத் தக்க
 நடையிலே நலனை வைத்தாள்;
 நகில்களைச் சுமந்தி னைத்த
 இடையிலே எழிலை வைத்தாள்;
 இமைத்திடுங் குவளை யீர்ங்கண்
 கடையிலே கருணை வைத்தாள்;
 காதலை வைத்தா ளென்மேல்!

மேலான நூல்கட் கெல்லாம்
 மேலாக மேன்மை மேவி,
 'நீலா!ஓ நீலா! நீயென்
 நெஞ்சிலே நிலைத்து நின்றாய்!
 மாலாக வேநீ என்னை
 மாற்றினாய்! மணக்கா மற்றான்
 ஏலாதிங் கினியென் னாலென்
 நெண்ணமிட் டிருந்தான் கண்ணன்

அருவமாம் பருப்பொ ருள்தான்
 அணுக்கள்கூட் டணுக்க ளாகித்
 திரவமாய்த் தீயாய்க் காற்றாய்த்
 திடம்ரசா யனமாய்ச் சேர்ந்தே
 யுருவமா யுயிரா யொன்றி,
 யுதித்திருந் தோய்ந்து மாயும்
 பருவமாய்ச் — சித்த சித்தாம் —
 பரம், 'தத்வ மசி'யென் பாரே! ''

என்றதும் எழுந்தாங் கல்லி
 என்னையுற் றிறுகக் கட்டி
 'நன்றிது நன்றி' தென்றே
 நயந்துபா ராட்டும் நல்கி,
 'இன்றுநா மிரண்டற் றென்றி
 யிணைகின்றோ' மென்று கூறி, —
 அன்றவ ளளித்த முத்தம்
 அமிழ்தினும் இனித்த தொன்றே !

